

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்தொகுப்புத் திட்டம்

naRRiNai

English Translation , part 1 (verses 1-100)

by Dr. A. Dakshinamurthy

part 1, verses 1-100

நற்றிணை - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு
பாகம் 1, பாடல்கள் 1-100,
ஆசிரியர்: அ. தட்சிணாமூர்த்தி
In Tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Tamil Virtual Academy for providing a scanned PDF of this work.

This e-text has been prepared using Google OCR online tool and subsequent proof-reading of the output file. We thank Mr. R. Navaneethakrishnan for his assistance in proof-reading.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2022.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of Tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<https://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

naRRiNai
English Translation
by Dr. A. Dakshinamurthy
part 1, verses 1-100

Source:

Title of the Book: THE NARRINAI FOUR HUNDRED

Translator : Dr. A. Dakshinamurthy, B.A.(Hons.), B.Ed.,M.Phil.,Ph.D.,

Principal, Senthamizh Kalloori, Madurai Tamizh Sangam, Madurai.

Publisher International Institute of Tamil Studies, C.P.T. Campus, Chennai - 600 113.

Publication No 388

Language .: Tamil & English

Edition First

Year of Publication : 2001

Paper Used : 18.6 kg TNPL Super Printing

Size of the Book : 22 x 14 cms

Printing type Used : 10 point

No. of Pages 838+xviii

No. of Copies 1000

Price Rs. 175/

Printing United Bind Graphics 101-D, Royapettah High Road Chennai - 600 004

Subject Translation of Narrinai

Published with the Financial Assistance given by the Directorate of Tamil

Development

Govt. of TamilNadu under the scheme of "Grants for Good Translation works"

FOREWORD

Dr. S. Ramar

Ilango Director Internation Institute of Tamil Studies

Taramani, Chennai - 600 113.

Dr. A. Dakshinamurthy was born in Neduvakkottai, Mannargudi Taluk, Tiruvārūr district, Tamil Nadu in 1938 as the son of Late K. Aiyasami Neduvandar and Late Rajammal Aiyasami. He had his initiation and growth in Tamil studies under Tamil luminaries like Dr. T.P. Meenakshi Sundaram and Mahavidwan S. Dhandapani Desikar. He has to his credit 30 years of collegiate service. He took his Ph.D., in Sangam literature under the able guidance of Dr. A.M. Parimanam, Head of the Department of Tamil, A. Veeraiya Vandayar Memorial Sri Pushpam College, Poondi, Tamil Nadu. He has to his credit nearly 50 research papers and a scholarly book entitled 'Tamilar Nakarikamum Panpatum'. This work is popular both among the students and teachers of the Universities of Tamil Nadu. His work entitled "The poems of Bharathidasan-A translation' (1990) was recognised by the Govt. of Tamil Nadu for an award during the centenary celebration of the poet in 1991. The credit of translating into English all the 400 verses of the Akanānūru for the first time goes to this author. His translation of the Abirami Anthathi by Abirami Pattar and also the translation of the sacred hymns of Saint Kulasekara Alwar appeared in the Senthamizh, renowned magazine of the Madurai Tamizh Sangam. It is noteworthy that he is also the first scholar to attempt a faithful translation of the Narrinai, another sangam anthology.

The Institute is happy to publish his English translation of the Narrinai which is a definite contribution to help the larger public of the academic all over the world have access to the wealth of Tamil literature.

The Institute wishes to place on record the encouragement and inspiration extended by Hon'ble Minister Thiru T. Krishnan, Minister of Tamil Development and Culture towards this venture and we express our thanks also to Dr. M. Rajendran, the Director of Tamil Development, for having made the grant available.

We also wish to thank Thiru S. Ramakrishnan, I.A.S. Secretary, Tamil Development - Culture and Religious Endowment Department for his undaunted support. We also thank United Bind Graphics for printing this book neatly in time.

SCHEME OF TRANSLITERATION

அ	-	a	க்	-	k	க்க	-	kk
ஆ	-	ā	ங்	-	ñ	ச்ச	-	cc
இ	-	i	ச்	-	c			
ஈ	-	ī	ஞ்	-	ñ			
உ	-	u	ட்	-	ṭ			
ஊ	-	ū	ண்	-	ṇ			
எ	-	e	த்	-	t			
ஏ	-	ē	ந்	-	n			
ஐ	-	ai	ப்	-	p			
ஓ	-	o	ம்	-	m			
ஔ	-	ō	ய்	-	y			
ஔ	-	av	ர்	-	r			
			ல	-	l			
			வ	-	v			
			ழ	-	ḷ			
			ள	-	ḷ			
			ற	-	r̄			
			ன	-	<u>n</u>			

INTRODUCTION

Tamil is one of the ancient languages of the world. Among the Dravidian languages, Tamil is unique in having a continuous history of literature at least for 2000 years. The earliest Tamil work now extant is Tolkāppiyam, a treatise on Tamil phonology, morphology, syntax and poetics. The earliest literature that has come down to us goes by the name the Cankam literature, based on a tradition that the Pāntiyan line of rulers patronised three academies one after the other in their capitals namely Tenmaturai, Kapāṭṭapuram and the modern city of Maturai. The Cankam literature is believed to have been authored by poets who were attached to the third academy which flourished at Maturai from 300 B.C. to 300 A.D. The poems composed by the poets were later compiled and made into nine collections. They are called the Ettuttokai (eight anthologies) and the Pattuppāṭṭu [Ten idylls]¹ An American Tamil Scholar, G.L. Hart III rightly considers this literature as one among the finest poetry ever written.²

Another scholar A.K. Ramanujan, a world - renowned translator observes as follows: "In their antiquity and in their contemporaneity, there is not much else in any Indian literature equal to these quiet and dramatic Tamil poems. ----- . These poems are not just the earliest evidence of the Tamil genius. The Tamils, in all their 2000 years of literary effort, wrote nothing better³. One can find the influence of these excellent poems in the literary production of the subsequent periods.

These poems (2381) deal with two different themes namely "Akam" and "Puram". The former means that which is interior and deals with love in its purest form. The latter means that which is exterior and deals with all else. This two fold division is peculiar to Tamil.

The theme of love dealt with in Akam is not in relation to any particular man or woman. It is love that is universal in its sweep. The ancient poets took care that even by suggestion the lovers are not to be identified. The Tamil tradition prohibits the mentioning of the names of the hero and the heroine. The love celebrated here is

ideal and so, should remain anonymous. It is thus the cosmic element is preserved by lovers who are anonymous and who yet are ubiquitous.

On this aspect, the observations of Prof. T.P. Meenakshi sundaranar are as follows:

“It is something divine or something in unison with the scheme of Nature..... the love which continues through many births. There is a communion of two lives or souls..... man's and woman's. As one poet puts it, like the fabulous bird with two heads but one body, the lovers have one life but two bodies. Their hearts beat in unison, their minds think alike, their bodies suffer and die alike at the same time. This life works for the common weal in ever expanding circles till the summum bonum is covered and realised..... Ordinary personality is transcended and therefore, that ultimate experience is not anything limited or personal. Therefore, it is not described in terms of any one individual, mentioning his personal name.⁴

These observations of the learned professor are presented in contemporary idiom by A.K. Ramanujan thus:

"The dramatic persons for Akam are types, such as man and woman in love, father-mother, girl friends etc., rather than historical persons. Similarly landscapes are important than particular places. The reason for such absence of individuals is implicit in the word Akam; the interior world is archetypal, it has no names of persons and places except, now and then, in the metaphors. Love in all its variety (with important exception)..... love in separation and union, before and after marriage, in chastity and in betrayal..... is the theme of Akam."⁵

The Akam poems are highly conventional. They are based on well-established and strict literary tradition, the knowledge of which is a basic necessity to understand and appreciate the poems. The rules related to these conventions are mentioned in the third book of the Tolkāppiyam. The great grammarian divides the Tamil country into four distinct geographical regions and each one of them is a world by itself. They are the pastoral, montane, riverine and littoral regions which are presided over by

Lord Tirumāl, Lord Murukan, Lord Indira and Varuṇā respectively. There is also a fifth division, the waste land, temporary in nature. These regions are called Mullai, Kuriñci, Marutam, Neytal and Palai. These are the names of plants peculiar to the respective regions. These are also called Tinai. These names, by extension of meaning denote the land, the love life of the people and also the poetry that deals with it.

The sevenfold division

According to Tolkappiyar, the theme of love is sevenfold. They are 1. Kaikkilai. 2. Kuriñci. 3. Mullai. 4. Marutam. 5. Neytal. 6. Palai. 7. Peruntinai. Of these, Kaikkilai is unrequited love and peruntinai is mismatched love. The other five are compositly called Aintiṇai (the five tinai) and Anpin Aintiṇai (the five structured on true love.)

In this idealised drama of life, the hero and the heroine are supposed to be equal in all respects. The points of equality are tenfold according to the Tolkāppiyam. Such a lad and a lass are believed to meet quite unexpectedly and fall in love with each other by the scheme of Nature or God. This coming together of lovers is known as Natural union (Iyarkaippunarcci) or Divine union (Deivappunarcci).

The love life of such ideal pair is described in five thematic divisions. They are as follows;

1. Punartal - Secret union of the lovers.
2. Pirital - Separation and the suffering associated with it.
3. Iruttal - Patient waiting of the heroine for the return of the hero.
4. Irankal - Feeling of despair of the woman in the absence of the hero.
5. Ūtal - The love-quarrel between the lovers.

These five are called the Uripporuḷ in Tamil tradition. This is the basis of Akam poetry. Though these aspects are common to all the tiṇai, convention links a particular Ūripporuḷ to a particular tiṇai or geographical unit. According to convention, the following is the distribution.

1. Kuriñci - Mountain - Secret union.
2. Mullai - Forest - Patient waiting of the wife.
3. Marutam - Plain - Love quarrel.
4. Neytal - Coastal region - Mood of despair
5. Pālai - Waste land - Separation of lovers and the suffering associated with it.

The elopement of the lovers also is part of the Pālai theme. Though the lovers are together, their minds are experiencing a sort of fear that the elders may, at any moment confront them and separate them. In the poems about elopement, the grief of the mother of the girl is portrayed in a touching manner. These reasons may, to some extent justify the inclusion of this theme in Pālai division.

The Akam triad

According to Tolkāppiyam, there are three aspects which are very basic fo Akam poetry. These are called 1. Mutal Porul 2. Karupporul and 3. Üriporuļ.

The Üriporul is the emotional content of the poem without which no Akam poetry can come into existence. The geographical division (Nilam-land) and the element of time namely the six seasons of the year and the six parts of the day are included in the Mutal poruļ. The natural as well as the social aspects of the various regions constitute the Karupporuļ. They are the aspects like the deity, food-stuff, animals, birds, plants, music, drum, occupation etc.,

The observation of Prof. T.P. Meenakshisundaranar about the above three aspects is worth mentioning here.

“The hero and the heroine with the story of their love form the basic theme of poetry - that which belong to poetry itself - Üriporul. The land and the season and the time of the day forming a space, time continuum are the bases on which the drama unfolds - the Mutal Porul. This is the background. The details like flora etc.,

enumerated form the blooming totality of the world, the living background - the karupporul."⁶

The observation of A.K. Ramanujan is also in point.

"..... the systematic symbology depends on the association between these two aspects (Karu and Uri). They are distinct, yet copresent. They require each other; together they make the world. Mutal and Karu, first things and Native elements are seen as the objective correlatives, or rather the correlative objectives, of human experience. It is also significant that in the Tamil system, though gods are mentioned, they are only part of the scene; they preside, but as natives of the landscape"⁷

Akam Characters

The characters of the Akam poetry are limited. The hero and the heroine are the main characters. The confidante of the heroine occupies the next place of importance. The other persons are the friend of the hero, the parents and brothers of the heroine, the charioteer of the hero, the aides, pāṇan, pätini, vēlan, hetaira, pārappân, dancer, bystanders, village folk and other minor characters. The roles of these persons are detailed in the Tolkāppiyam. Some of these characters are not vocal. But their ideas are referred to by the other characters. The father and the brother of the heroine remain mute participants. There is almost no mention of the parents of the hero. More details about these conventions can be gleaned from the III book of the Tolkāppiyam.

The two phases of love - life

Akattinai has two distinct phases. They are 1. Kalavu (Premarital) and 2. Karrpu (marital). So long as the love-affair remains unknown to the society at large, it is called kaḷavu. The close associates of the lovers are an exception. When it becomes a public affair, it is treated on a par with marital love. Tradition divides this phase into three aspects, thematically. They are 1. The providential meeting of the

lovers, 2. Their subsequent meetings in the same place and 3. Their meetings in secret during the day or night with the aid of their friends.

The lovers generally meet in the millet field where the heroine looks after the crops. In the case of the littoral region, the heroine is engaged in guarding the dry-fish.

The part played by the confidante of the heroine during this period is significant. It is through her the lovers gain union. Her major objective is to hasten the lovers' wedding. She consoles the heroine when she becomes sad when the lover is absent or when he is away in a foreign land, in quest of wealth needed for the wedded life; she serves as the prop for the heroine. When parents detect symptomatic change in their daughter's physique or deportment, they are prone to attribute it to some divine interference. Normally the Vēlan (priest) ascribes it to Lord Murukan and so the mother arranges for a ritualistic dance namely veriyāttu in their house. Where the hero feels that the parents of the heroine will not give the heroine in marriage to him, he tries to get her by making their relationship public through his attempt to ride on an artificial horse wrought of palmyra stems.*

* Tradition prohibits this practice in the case of women.

This act of the hero is called Matalērutal. It helps to enlist the support of the elders who will intervene and help him secure the hand of his beloved. Normally the hero will not actually ride on such a horse, but he will simply say that he will have to resort to that way.

Pressurisation results in the disclosure of the facts by the heroine. This is known as Arattotu Nirral. (getting poised in virtue). According to tradition, the heroine discloses the truth to her friend and she conveys it to the foster mother. She in turn will pass on the message to the mother of the heroine and she in turn will inform the men of her family.

It is to be noted that Kaḷavu always culminates in Karpu (wedlock) and no breach of trust mars Akattiṇai. When the lovers feel that they may not get the consent of the parents of the heroine, they plan to elope. The companion of the heroine renders all help to them. They quit the village in secret and celebrate their wedding elsewhere.

The word Karpu means many things. It means learning, chastity of woman and also the phase in love-life. This phase covers the following aspects. 1. The marriage itself. 2. The joyous married life. 3. Love quarrels. 4. The resolution of such quarrels. 5. The separation of the hero for various reasons.

The marital phase of love is treated in the poems belonging to the Mullai, Pālai and Marutam divisions. The separation of the hero in quest of riches and the reaction of the heroine to such parting are treated in the Pālai poems. The hero's mental struggle while going in quest of riches, the hero giving up his proposed journey for the same reason, the feeling of the pining heroine in the absence of the hero, the consolation offered to the grieving heroine by her confidante and many such aspects are dealt with in the Pālai poems. The poems of Mullai division also deal with the feeling of the heroine at the advent of the rainy season which the hero marked for his return, and the words of consolation of the friend of the heroine. Many of the poems portray the feelings of the hero who returns in his chariot after completing his job in a foreign land. It is in the form of his address to the charioteer. There are also poems that express the feeling of the hero who abides in the martial camp, when he is unable to return even after the setting of the rainy season.

The Marutam poems introduce the wife in her sulking mood. The hero who abode in the house of his concubine comes back to his house before dawn. The wife or her friend suffers not his entry into the house. He never admits his guilt; the result is bouderie. He utilises the services of his wife's friend or a pāṇan to bring about reapproachment. Sometimes the child becomes the unifying factor and sometimes the guests. The Marutam poems show the great influence the hetaira enjoys with the hero. She is bold enough to challenge the wife as well as her rivals. The poets have not composed even a single poem depicting a direct confrontation between the wife

and the concubine. The utterances are addressed to their friends to be overheard by the other parties. However this convention has been broken in Paripātal which is one of the eight anthologies (20).

It is to be noted that the poems belonging to the Kaḷavu phase outnumber those of the Karpū phase. A bare minimum of the content of the Akam genre is indicated above. A short list of works that will help the reader understand the age-old Tamil literary tradition is furnished hereunder.

- 1) The Tamil Concept of Love, V.Sp. Manickam, Madras, 1962.
- 2) The Treatment of Nature in Sangam Literature, M. Varadarajan, (Tirunelveli), 1957.
- 3) Landscape and poetry, Father Xavier Thaninayakam, (Asia Publishing House), 1966.
- 4) Tamil - A Bird's-Eye View, Prof. T.P. Meenakshisundaranar, (Madurai) 1976.
- 5) Poems of Love and War, A.K. Ramanujan, Delhi, 1985.
- 6) The Interior Landscape, A.K. Ramanujan, (Bloomington) 1967.
- 7) Kuruntokai an Anthology of Classical Tamil Poetry, M. Shanmugam Pillai and David Ludden, Madurai, 1976.
- 8) Tirukkovaigar, T.N. Ramachandran, (Thanjavur), 1989.

References

1. a Ettuttokai (The eight anthologies)

1. Narrinai	2. Kuruntokai
3. Ainkurunāru	4. Patirruppattu.
5. Paripātal.	6. Kalittokai.
7. Akanānūru.	8. Puranānūru

b, Pattuppāṭṭu (Ten Idylls)

1. Tirumurukāruppaṭṭai	2. Porunarāruppaṭṭai
3. Perumpāṇāruppaṭṭai	4. Cirupāṇāruppaṭṭai
5. Mullaippāstu	6. Maturaikkāñci
7. Neṭṭunalvāṭṭai	8. Kuriñcippāḷḷu

9.Pattinappalai

10. Malaipatukatām

2. G.L. Hart III, The poems of Ancient Tamils (Preface)
3. A.K. Ramanujan, The Interior Landscape, Afterword, p.235.
4. T.P. Meenakshisundaranar, Tamil - A Bird's Eye view.
5. A.K. Ramanujan, Poems of Love and War, (Afterword p.235)
6. T.P. Meenakshisundaranār, ibid,
7. A.K. Ramanujan, Poems of Love and War, Afterword, p.248)

A Note on the Nariṇai and its English Translations

The Nariṇai, otherwise known as Nariṇai Nānūru [Nariṇai of 400 verses on love-theme] is one of the eight anthologies of the classical period of the Tamils. It is understood as a collection of excellent love-poems. The Kuruntokai contains 400 verses whose length varies from 4-8 lines. The Netuntokai or Akanānūru contains 400 verses whose length varies from 13-31 lines. The Nariṇai occupies a middle position, its verses varying in length from 9-12 lines. This balanced nature in the length of the verses seems to be the reason for its present name. Another point also deserves our consideration. In the Kuruntokai, the descriptions relating to Nature and Society are rather brief. On the other hand in the Akanānāru or Neṭuntokai, the descriptions are more pronounced and lengthy. When compared to these two collections, Nariṇai treats these aspects in a balanced manner. This aspect also could have influenced the ancient scholars to call it Nariṇai - good collection.

This collection has 401 verses including an invocatory verse on Lord Tirumāl-Vishnu. Tradition says that one Pannātu tantān was the patron who caused the compilation and codification of this book. The name of the compiler is unknown.

No definite plan is noted in the arrangement of these verses, as noted in the Netuntokai. However we find that all the verses of the Neytal division, except verse number 216 have been assigned the serial numbers ending in zero like 10, 20, 30 and so on. The compiler seems to have tried to follow the Akanānūru at least in this tiṇai.

Publishers differ in giving the total number of the composers. While Pinnattūr Nārāyaṇacāmi Aiyar holds the number as 175, the publishers of the Murray Rajam edition hold it as 192. The difference obviously arises from the confusion relating to identification of the poets. Verse number 234 believed to have been lost for ever was by a stroke of luck discovered and consequently added to this work. Verse number 385 is incomplete. Fifty six poems are anonymous. The distribution of verses under the five tiṇais is as follows: Kuriñci - 132, Mullai - 28, Marutam - 32, Neytal - 102 and Pālai - 106.

It is interesting to note that 19 poets are from Maturai, the capital of the Pāṇṭiyas where the Tamil Sangam flourished. The poets are drawn from almost all the sections of the Tamil society. Many kings and women have contributed to this anthology..

Among the contributors, Ulocanār and Kapilar stand foremost each contributing 20 verses. They are succeeded by Parañar and Pālaipāṇṭiya Perunkaṇko with 12 verses and 10 verses respectively.

Coming to the translation of the verses of Narriṇai, S. Natesan is the first scholar who, in 1959 published his translation of selected verses of this collection. Nallāṇṭai R. Balakrishna Mudaliyar's 'The Golden Anthology of Ancient Tamil Literature (in three volumes) also has some of the verses of this work in translation. G.L. Hart III, A.K. Ramanujan, P.N. Appusamy, Prof. Ponnaiah and A.V. Subramaniyan are the other scholars who deserve mention here. Among them, A.V. Subramaniyan deserves our admiration for his commendable work 'Narriṇai, an anthology of Amour' (1989).

But the author for his own reasons chose to be a transcomposer rather than a translator in the popular sense. [Refer to the appendix III of his work]. As the learned translator has added many things of his own and omitted several things found in the original, a faithful translation has become a felt need. Such a translation will enable the reader to have a fairly correct picture of the original.

As a translator, my vote is in favour of a literal translation. I have tried to be as faithful as possible to the original text. I have tried to translate even very minute details found in the original.

I have mostly followed the commentary of Pinnattūr Nārāyanacāmi Aiyar. However I did not fail to consult other scholars like Po.Vē. Somasundaranar and Avvai D. Doraisamy Pillai occasionally.

Regarding the names of plants I follow the method adopted by many translators of the classical poems. Thus I have retained most of the Tamil names with rare exceptions like sandal, jasmine, water lily, etc. A glossary is however provided which furnishes the English equivalents.

I have enumerated all the simple comparisons found in this collection. However for the convenience of the reader, the implied similes (ūllurai uvamais) are explained at the end of the translations of the respective verses.

The Nārrīṇai is rich in material relating to socio-political conditions of the classical period. The reader can find many appendixes relating to almost all the important aspects of the Tamil society.

This work is the first translation of the Nārrīṇai in English, in the sense that it provides a fairly accurate and literal version of the original. This observation does not demean the work of Tiru A.V. Subramaniyan which is as he himself rightly calls 'A transcomposition'. I am alive to the shortcomings of my performance. They will be rectified in a future edition or by a competent scholar who will produce his own translation. If this translation evokes in the reader an abiding interest in the Nārrīṇai, then I should say that I have not laboured in vain.

Gracias

I profoundly thank from the depth of my heart Sekkizhar Adippodi Siva Sri T.N.R. who went through my translation with a fine-tooth-comb and rectified the flaws and blemishes in it. It is under his guidance my version took shape and remains look-at-able if not admirable.

This work owes its life to Dr. Ramar Ilango, Director, International Institute of Tamil Studies, Chennai. It was he who suggested to me this undertaking, encouraged me every now and then and unstintingly extended to me all help.

I also express my very sincere thanks to all the members of staff in charge of the publication division of the Institute for their valuable service in the successful completion of this work.

I should not forget to thank my wife Thirumathi Jeyakkurami who is a patient and powerful force in my house. I also thank my little daughter Selvi Alarmelmangai who is a bundle of dynamite very strangely and at the same time lovingly encouraged me in manifold ways.

A. Dakshinamurthy

Thanjavur

07-10-2000

நற்றிணை நானூறு

கடவுள் வாழ்த்து

'மா நிலம் சேவடி ஆக, தூ நீர்
 வளை நரல் பெளவம் உடுக்கை ஆக,
 விசும்பு மெய் ஆக, திசை கை ஆக,
 பசுங் கதிர் மதியமொடு சுடர் கண் ஆக,
 இயன்ற எல்லாம் பயின்று, அகத்து அடக்கிய
 வேத முதல்வன்'- என்ப -
 'தீது அற விளங்கிய திகிரியோனே.'

- பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்

**THE NARRIṆAI FOUR HUNDRED
INVOCATION**

The sages hail the Lord,
 The wielder of a disc-- flawless and resplendent--,
 As the first among Celestials,
 Whom the sacred Vedas glorify.
 The vast earth forms His sacred feet;
 The pure-watered sea wherein murmur the conch-shells
 Constitute His sacred garment;
 The Heavens and the directions
 Respectively constitute His body and hands;
 The cool-rayed moon and the sun are His sacred pair of eyes;
 He is the omnipresent Being
 Encompassing in His Self the entire Universe!
 (Let us sing His glory and win His grace!)

- Pāratampāṭiya Peruntēvanār.

நற்றிணை

1. குறிஞ்சி

நின்ற சொல்லர்; நீடுதோறு இனியர்;
 என்றும் என் தோள் பிரிபு அறியலரே;
 தாமரைத் தண் தாது ஊதி, மீமிசைச்
 சாந்தின் தொடுத்த தீம் தேன் போல,
 புரைய மன்ற, புரையோர் கேண்மை;
 நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்
 தம் இன்று அமையா நம் நயந்தருளி,
 நறு நுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
 சிறுமை உறுபவவோ? செய்பு அறியலரே!

பிரிவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது

—கபிலர்

NARRINAI

1. KURINCI

(The heroine speaks to her friend who informs her of the proposed parting of the hero)

My friend,
Our lover ever stands by his word
And his sweetness grows as time passes by;
He never parts from my arms;
The lofty one's kinship is indeed lofty!
It is like the sweetest honey
Which the bees store up
On the sandal tree,
After having buzzed the cool lotus blooms!
He is indispensable to us
Like water to the world.
So, he, the merciful one who dreads
The loss of our fragrant forehead's charm
Will do nothing to grieve us.

--Kapilar

2. பாலை

அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந் தண் குன்றத்து,
 ஒலி வல் ஈந்தின் உலவைஅம் காட்டு,
 ஆறு செல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த
 செம் மறுத் தலைய, நெய்த்தோர் வாய,
 வல்லியப் பெருந் தலைக் குருளை, மாலை,
 மான் நோக்கு இண்டு இவர் ஈங்கைய சுரனே;
 வை எயிற்று ஐயள் மடந்தை முன் உற்று
 எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்,
 காலொடு பட்ட மாரி
 மால் வரை மிளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே!

உடன் போகா நின்றாரை இடைச் சுரத்துக் கண்டார் சொல்லியது

--பெரும்பதுமனார்

2. PĀLAI

(The Wayfarers speak at the sight of the eloping couple)

This wilderness is dight with hills
 Which are immensely cool
 And which had grown from very great depth;
 The hills are rich in the strong and leafy date palms
 Which are assailed by the swift-blowing summer winds;
 Here are tiger-cubs, strong and heavy-headed,
 Which attack the wayfarers and get their heads stained
 With blood; their mouths are dripping with blood;
 As the evening sets in,
 These cubs look for deer in the forest
 Rich in Inkai trees entwined with Intai vines.
 How hard is the heart of this youth
 Who walks behind the soft-miened and sharp-toothed lass
 During this night!
 Indeed his heart is far harder
 Than the thunder-bolt
 That causes to roll huge boulders
 When heavy rains pour with violent winds!
 --Perumpatumanār.

3. பாலை

ஈன் பருந்து உயவும் வான் பொரு நெடுஞ் சினைப்
 பொரி அரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்,
 கட்டளை அன்ன இட்டு* அரங்கு இழைத்து,
 கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டு ஆடும்
 வில் ஏர் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்ச்
 சரன்முதல் வந்த உரன் மாய் மாலை
 உள்ளினென் அல்லெனோ, யானே-உள்ளிய
 வினை முடித்தன்ன இனியோள்
 மனை மாண் சுடரொடு படர் பொழுது எனவே?

* வட்டு

முன் ஒரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் பின்னும்
 பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது
 --இளங்கீரனார்

3. PĀLAI

(The hero reflects on a past experience when his heart goads him
to go in search of riches again)

It was the fearsome hamlet of the brigands,
The tillers who plough with their bows and arrows.
Beneath the shade dotted, of a neem tree
With parched base, the young boys
Of the brigands, with all their inborn zest,
Were playing Vattu game, using
The fallen Nelli berries
In the squares drawn on the ground,
Which resembled touchstones testing gold.
On a sky-high branch of the tree
Abode a female eagle, grieving
After having hatched its eggs;
Then set in the evening hour,
With all its might to cause helplessness to us.
At once, we thought of our beloved,
Who is as sweet as the triumph of coveted accomplishment.
This is the hour when our beloved,
Lighting the glorious lamp at eve,
Will stand bemoaning our absence.

--Ilankiranār

4. நெய்தல்

கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்
 நீல் நிறப் புன்னைக் கொழு நிழல் அசைஇ,
 தண் பெரும் பரப்பின் ஒண் பதம் நோக்கி,
 அம் கண் அரில் வலை உணக்கும் துறைவனொடு,
 'அலரே அன்னை அறியின், இவண் உறை வாழ்க்கை
 அரிய ஆகும் நமக்கு' எனக் கூறின்,
 கொண்டும் செல்வர்கொல் - தோழி! - உமணர்
 வெண் கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,
 கண நிரை கிளர்க்கும் நெடு நெறிச் சகடம்
 மணல் மடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக்
 கருங் கால் வெண் குருகு வெருஉம்
 இருங் கழிச் சேர்ப்பின் தம் உறைவின் ஊர்க்கே ?

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி அலர் அச்சம் தோன்றச் சொல்லி
 வரைவு கடாயது.

--அம்மூவனார்.

4. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands by the fence)

Friend,
 Our lover is the chief of a littoral domain;
 In his land, the fisherfolk live
 In their huts built amidst groves;
 They sailed on the tides for fishing
 And on their return rest beneath
 The dense shades of the murky-leaved Punnai trees;
 They dry their fishing nets that lay entangled
 And look for the opportune time
 To sail again on the waters, vast and cool.
 Will he, our lover,
 Condescend to take us with him,
 Should we let him know that life here
 Will be hard for us,
 Should our mother come to know
 Of the village gossip, linking us with him?
 Will he consent to take us with him
 To his hamlet, sweet to live in,
 And girt with murky creeks?
 Here the black-legged cranes that graze
 In the paddy-fields, are scared by the din
 Of the moving carts, laden with crystalline salt
 Along the long sandy tracts
 Where the salt-vendors travel
 Announcing aloud the price of salt and thus
 Cause the cattle resting on the way
 To rise and move away.

--Ammuvanār.

Latent Meaning:

- (1) The fisherfolk stay beneath the Punnai trees, drying their nets and wait for the favourable moment to go for fishing. Like them, the hero waits near the fence and looks for the opportune time and plans to meet his beloved.
- (2) The crane gets scared on hearing the noise of the salt-vendors. So also, the gossips of the village will be silenced on hearing the roar of the wedding drums.

5. குறிஞ்சி

நிலம் நீர் ஆர, குன்றம் குழைப்ப,
 அகல் வாய்ப் பைஞ் சுனைப் பயிர் கால்யாப்ப,
 குறவர் கொன்ற குறைக் கொடி நறைப் பவர்
 நறுங் காழ் ஆரம் சுற்றுவன அகைப்ப,
 பெரும் பெயல் பொழிந்த தொழில் எழிலி
 தெற்கு ஏர்பு இரங்கும் அற்சிரக் காலையும்,
 அரிதே, காதலர்ப் பிரிதல் - இன்று செல்
 இசுளையர்த் தரூஉம் வாயையொடு
 மயங்கு இதழ் மழைக் கண் பயந்த, தூதே.

தலைவன் செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.

--பெருங்குன்றூர் கிழார்.

5. KURIŃCI

(The companion of the heroine consoles her friend)

Friend,
 The clouds augured the rainy season
 And poured heavily and the earth received
 Abundant water; the mountain plants flourished;
 The wide pools became full
 With cool water and the plants in them grew well;
 The Narai vines - which the foresters
 Had cut short earlier, have sprouted afresh
 And entwined the cool, fragrant sandal trees.
 The clouds now make a southward movement.
 This is the chill dewy season
 That causes pain to the separated.
 The chances are far remote
 For our lover to part from us.
 The chill northerly will prevent
 Even the aides from going abroad!
 Besides, your grieving eyes which flood with tears
 Have sent a message to our lover
 To cause him give up his proposed journey.

--Perunkunrūkilar.

Latent Meaning

The creeper which was cut short by the hillsmen, flourish once again and spreads over the sandal tree.

Like the creeper, the heroine who grieves with the thought of her lover's parting will be relieved of her grief and enjoy his company.

6. குறிஞ்சி

நீர் வளர் ஆம்பல் தூம்புடைத் திரள் கால்
 நார் உரித்தன்ன மதன் இல் மாமை,
 குவளை அன்ன ஏந்து எழில் மழைக் கண்,
 திதலை அல்குல், பெருந் தோள், குறுமகட்கு
 எய்தச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே,
 'இவர் யார்?' என்குவள் அல்லள்; முனாஅது,
 அத்தக் குமிழின் கொடு மூக்கு விளை கனி
 எறி மட மாற்கு வல்சி ஆகும்
 வல் வில் ஓரி கானம் நாறி,
 இரும் பல் ஒலிவரும் கூந்தல்
 பெரும் பேதுறுவள், யாம் வந்தனம் எனவே,

இரவுக்குறிப்பாற் பட்டு ஆற்றானாய தலைவன், தோழி கேட்ப,
 தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

--பரணர்.

6. KURINCI

(The hero speaks to his heart to be overheard by the heroine's friend
during the tryst by night)

My beloved's hue is bright and charming
Like the stalk of Ampal that flourishes in water,
Hollow and rounded, whose outer skin is peeled off;
Her cool charming eyes are verily Kuvaļai flowers;
Her arms are fleshy and her forelap is charmingly speckled;
If we get someone who will rush to her,
Well in advance and inform her
Of our homeward journey, she will never question
Their bonafides; instead, she will turn mad
With joy on hearing of our coming.
My beloved has tresses which are dark,
Dense and hanging low on her back!
They smell sweet, even like the forest
Of Öri, the master archer, In whose domain,
The bent-tipped and mellowed fruit
Of the Kumil, growing hard by the path
Serve as food to the young deer
That frolick and play.

- Parinar.

7. பாலை

சூருடை நனந் தலைச் சுனை நீர் மல்க,
 பெரு வரை அடுக்கத்து அருவி ஆர்ப்ப,
 கல் அலைத்து இழிதரும் கடு வரற் கான் யாற்றுக்
 கழை மாய் நீத்தம் காடு அலை ஆர்ப்ப,
 தழங்கு குரல் ஏறொடு முழங்கி, வானம்
 இன்னே பெய்ய மின்னுமால் --தோழி!
 வெண்ணெல் அருந்திய வரி நுதல் யானை
 தண் நறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சும்
 சிறியிலைச் சந்தின வாடு பெருங் காட்டே.

பட்ட பின்றை வரையாது கிழவோன் நெட்டிடைக் கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிய,
 ஆற்றாளாய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.
 -- நல்வெள்ளியார்

7. PĀLAI

(The companion consoles the heroine saying that the hero will be back soon to wed her)

Friend,
 Aestival heat has caused this vast jungle
 To wilt away; here, the tiny-leaved sandal trees
 Grow in abundance;
 An elephant of speckled forehead
 Sleeps in the slope, fragrant and cool,
 After having eaten the silvery grains of bamboo;
 Now, lightning - flashes foretell
 Imminent rains; the rains
 Will fill to their brim, the wide pools
 Haunted by spirits; noisy cascades
 will drop down in the slopes,
 Rich in lofty clusters of bamboos;
 The wild streams, swift-flowing,
 Will carry with them huge boulders.
 The flood will be unfathomable
 Even to the bamboo-rods
 Used to row the boats
 And the waves will beat against the woods!
 (Our lover will arrive here eftsoon!)

- Nalvelliyār

Latent Meaning

- (1) The pouring rain in the fading forest suggests that the hero will return soon to shower his grace on the grieving heroine.
- (2) The elephant sleeps peacefully after eating the grains. So also, the heroine who enjoyed union with her lover will sleep peacefully in the well-furnished bed.

8. குறிஞ்சி

அல்கு படர் உழந்த அரி மதர் மழைக் கண்,
 பல் பூம் பகைத் தழை நுடங்கும் அல்குல்,
 திரு மணி புரையும் மேனி மடவோள்
 யார் மகள்கொல்? இவள் தந்தை வாழியர்!
 துயரம் உறீஇயினள் எம்மே; அகல்வயல்
 அரிவனர் அரிந்தும் தருவனர்ப் பெற்றும்
 தண் சேறு தாஅய், மதனுடை நோன் தாள்
 கண் போல் நெய்தல் போர்வில் பூக்கும்
 திண் தேர்ப் பொறையன் தொண்டி
 தன் திறம் பெறுக, இவள் ஈன்ற தாயே!

இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகளை ஆயத்தொடும்
 கண்ட தலைமகன் சொல்லியது.

8. KURIÑCI

(The hero speaks to himself when he beholds his beloved's back in the midst of her mates, having had union with him)

The eyes of the young lass are cool, charming and streaked red;
 They will torment any beholder!
 Around her waist, she wears a swaying garment
 Wrought of blooms and leaves.
 She is young whose body shines like sapphire.
 Whose daughter could she be?
 I know not! Hail to her father!
 She is the author of the grief I suffer now!
 May her mother be blessed
 With such wealth, equal to that of Tonṭi,
 The sea-port of Porayan, possessing strong chariots,
 In whose domain the peasants harvest
 And collect the paddy stalks,
 And make heaps of the hay after threshing.
 On these heaps of hay unfold,
 Like so many eyes of women,
 The Neytal flowers, whose beautiful and healthy stalks
 Are stained with mud.

--Anonymous.

9. பாலை

அழிவிலர் முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
 வழிபடு தெய்வம் கண் கண்டாஅங்கு,
 அலமரல் வருத்தம் தீர, யாழ் நின்
 நல மென் பணைத் தோள் எய்தினம்; ஆகலின்,
 பொரிப் பூம் புன்கின் அழற் றகை ஒண் முறி
 சுணங்கு அணி வன முலை அணங்கு கொளத் திமிரி,
 நிழல் காண்தோறும் நெடிய வைகி,
 மணல் காண்தோறும் வண்டல் தைஇ,
 வருந்தாது ஏகுமதி-வால் எயிற்றோயே!
 மா நனை கொழுதி மகிழ் குயில் ஆலும்
 நறுந் தண் பொழில், கானம்;
 குறும் பல் ஊர, யாம் செல்லும் ஆறே.

உடன்போகாநின்ற தலைமகன் தலைமகட்கு உரைத்தது.

--பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

9. PĀLAI

(The hero speaks to his beloved during elopement).

O darling with lustrous teeth!
 I am relieved of all my bewildering anguish
 After having embraced your shoulders,
 Which are charming, soft and supple.
 This is very much like the active folk
 Who toil hard for a noble cause
 And are blessed with a darshan of their tutelary deity.
 Now you can adorn your beautiful breasts
 That glow with yellow spots with the fire-like shining leaves
 Of the Punku tree whose flowers resemble fried grains.
 Should you meet with cool shades,
 You may abide there at your pleasure.
 In sandy region, you may play building toy-houses,
 Walk along with me freed of pain.
 There are groves, cool and odorous,
 On our path, where koels peck at mango buds.
 The path runs through hamlets
 Set close to one another.

- Pālaipāṭiya Perunkatṭuko

10. பாலை

அண்ணாந்து ஏந்திய வன முலை தளரினும்,
 பொன் நேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
 நல் நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்,
 நீத்தல் ஓம்புமதி - பூக் கேழ் ஊர்!
 இன் கடுங் கள்ளின் இழை அணி நெடுந் தேர்க்
 கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்,
 வெண் கோட்டு யானைப் போஓர் கிழவோன்
 பழையன் வேல் வாய்த்தன்ன நின்
 பிழையா நல்மொழி தேறிய இவட்கே,

உடன்போக்கும் தோழி கையடுத்தது.

10. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero just before his elopement)

O chief of a fertile plain
 That glows with flowery groves!
 The victorious Cola monarchs had a rich reserve
 Of toddy, sweet and intoxicating;
 They also had chariots, tall and richly-jewelled;
 Theirs was the unfailing army of spear-men
 Of Palayan, the lord of Por and the possessor of tuskers with
 Silvery tusks, to subdue the alien Konkas.
 Your words are equally unfailing
 In which my friend has immense faith!
 So I beseech you, chief!
 Do not forsake her, even when her breasts,
 Which are charming and upright now,
 Lose their strength and grow lax!
 Do not forsake her, even when her tresses
 Which are goodly, well-grown and gem-hued
 And which hang low on her golden body
 Turn grey and are gathered into a bun.

--Anonymous

11. பாலை

பெய்யாது வைகிய கோதை போல
 மெய் சாயினை, அவர் செய் குறி பிழைப்ப;
 உள்ளி நொதுமலர் நேர்பு உரை தெள்ளிதின்
 வாரார் என்னும் புலவி உட்கொளல்
 ஒழிகமாள, நின் நெஞ்சத்தானே;
 புணரி பொருத பூ மணல் அடைகரை,
 ஆழி மருங்கின் அலவன் ஒம்பி,
 வலவன் வள்பு ஆய்ந்து ஊர்,
 நிலவு விரிந்தன்றால், கானலானே.
 --உலோச்சனார்

காப்பு மிகுதிக்கண் இடையீடுபட்டு ஆற்றாளாய தலைமகட்கு, தலைமகன்
 சிறைப்புறத் தானாகத் தோழி சொல்லியது.

11. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard by the hero who stands beside the fence)

Friend,
 Your body is splendourless
 Like an unworn garland,
 As the inkling made by our lover
 Bore no fruit; think not
 That he will not come here,
 Dreading the slander of our neighbours.
 Look yonder! The moon floods with its light,
 The entire stretch of the sandy beach!
 It will help our lover ride his chariot
 Without crushing to death
 The crabs that frisk about.
 His charioteer will steer the chariot
 By pulling the reins,
 Wrought of leather-strips, most studiously,
 Taking care that the chariot-wheels
 Do not hurt the crabs
 That sport in the beach
 Full of fine sands
 Thrown ashore by the battering waves!

--Uloccanār.

12. பாலை

விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசிப்
 பாசம் தின்ற தேய் கால் மத்தம்
 நெய் தெரி இயக்கம் வெளில்முதல் முழங்கும்
 வைகு புலர் விடியல் மெய் கரந்து, தன் கால்
 அரி அமை சிலம்பு கழீஇ, பல் மாண்
 வரி புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்,
 'இவை காண்தோறும் நோவர்மாதோ;
 அளியரோ அளியர் என் ஆயத்தோர்!' என
 நும்மொடு வரவு தான் அயரவும்,
 தன் வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே.

தோழி உடன்போக்கு அஞ்சுவித்தது.

--கயமனார்

12. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero and insists
on his giving up the proposed elopement)

Chief!

It was early dawn when the engulfing darkness
Was taking leave; the noise of churning
Echoed around the stumps
Where curd was churned for butter
In huge pots full to their brim,
Setting in motion the churning rods,
Whose stems had become worn out
By constant pulling with cords.
The mellow curd smelled like the wood apple fruit.
My friend, under the cover of darkness,
Removed her tinkling anklets and tried
To leave them beside the well-bound ball
Which she used to play with.
Alas, her eyes suddenly turned tearful,
Even beyond her control,
Though she was all set to follow you,
When she contemplated thus:
"Alas, my playmates are pitiable indeed,
Pitiable beyond measure,
For, they will be greatly anguished
When they see these cast-away things!"

--Kayamanār.

13. குறிஞ்சி

எழா அய்ஆகலின், எழில் நலம் தொலைய
 அழாஅதீமோ, நொதுமலர் தலையே!—
 ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த
 பகழி அன்ன சேயரி மழைக் கண்,
 நல்ல பெருந் தோளோயே! கொல்லன்
 எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்
 வேங்கை வீ உகும் ஒங்கு மலைக் கட்சி
 மயில் அறிபு அறியாமன்னோ ;
 பயில் குரல் கவரும் பைம் புறக் கிளியே.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிற்றை ஞான்று, தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட
 தோழி தலைவி மறைத்ததற்குச் சொல்லியது.

--கபிலர்

13. KURIÑCI

(The friend of the heroine speaks to the heroine on the day
following their natural union)

O friend whose arms are broad and comely!
Your cool eyes are streaked red;
They resemble the bloodstained darts
Just pulled out by the millet-guards
From the wounded animal's chest.
The green-hued flocks of parrots
Steal away the thick millet-ears.
They are quite ignorant
That they are watched by the pea-fowls in their nests,
Built on the hill where the flowers of the Venkai trees
With small fruit are scattered on the ground
Like innumerable sparks of fire
When an ironsmith hammers red-hot iron!
You do not rise from your seat
And chase the parrots away.
At least do not cause damage
To your beauty, by weeping
In the presence of strangers!

- Kapilar.

Latent Meaning

The peacocks abiding in the nests strewn with Venkai flowers are watching the parrots which steal away the millet ears. But the parrots think that the peacocks do not know their plundering.

Like this, the friend of the heroine watches the movements of the heroine. The heroine thinks that her friend is ignorant of her affairs.

14. பாலை

தொல் கவின் தொலைய, தோள் நலம் சாஅய,
 நல்கார் நீத்தனர் ஆயினும், நல்குவர்;
 நட்டனர், வாழி!- தோழி! - குட்டுவன்
 அகப்பா அழிய நூறி, செம்பியன்
 பகல் தீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப் பெரிது
 அலர் எழச் சென்றனர் ஆயினும் - மலர் கவிழ்ந்து
 மா மடல் அவிழ்ந்த காந்தள் அம் சாரல்,
 இனம் சால் வயக் களிறு பாந்தட் பட்டென,
 துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சு பிடிப் பூசல்
 நெடு வரை விடரகத்து இயம்பும்
 கடு மான் புல்லிய காடு இறந்தோரே.

இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தது.

--மாமூலனார்

14. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend who disparages the hero)

Long live my friend!
 Our lover now treads a wilderness
 In the domain of Pulli, who rides a swift-footed steed.
 His country has hill-slopes
 Rich in large-petalled Kantal flowers,
 Where a mighty bull-elephant is swallowed
 By a python, causing its loving mate
 Trumpet in intense grief!
 This trumpeting reverberates
 From the mountain-clefts.
 Though he parted from us
 Causing gossip in the village
 Louder than the din of the battle
 In which Cempiyan, destroyed
 Kuttuvan's Akappa, and set ablaze.
 His domain during broad day,
 Yet his love for us is indeed limitless.
 He will shower his grace on us
 Once again, though he left us here alone
 Causing our former beauty fade away
 And our beautiful arms droop!
 --Māmūlanār.

Latent Meaning

A tusker is swallowed by a python at which its mate causes the mountain
 resound with its trumpeting.
 Likewise, the gossip of the villagers at the sight of the heroine's. pangs
 of separation will spread all over the village.

15. நெய்தல்

முழங்கு திரை கொழீஇய மூரி எக்கர்,
 நுணங்கு துகில் நுடக்கம் போல, கணம் கொள
 ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப!
 பூவின் அன்ன நலம் புதிது உண்டு,
 நீ புணர்ந்தனையேம் அன்மையின், யாமே
 நேர்புடை நெஞ்சம் தாங்கத் தாங்கி,
 மாசுஇல் கற்பின் மடவோள் குழவி
 பேளய் வாங்கக் கைவிட்டாங்கு,
 சேணும் எம்மொடு வந்த
 நாணும் விட்டேம்; அலர்க, இவ் ஊரே!

வரைவு நீட்டித்தவழி, தோழி தலைமகற்குச் சொல்லி வரைவு கடாயது.

--அறிவுடை நம்பி

15. NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend eftsoon)

O chief of a littoral domain!
 In your realm, the roaring waves
 Wash ashore abundant sand
 And make high heaps on the beach
 And the blowing winds lift the sand
 And cause films of dust fly in the air
 Resembling so many silken fabrics
 That flutter in the air.
 After having enjoyed my friend's charm
 Like that of the delicate flower's,
 You are not alive to its rare splendour!
 We readily fulfilled your desire.
 But we are now in trouble; our hearts are anguished;
 As a result we have forsaken our modesty
 Which had remained with us
 Right from our birth.
 Our loss is like a young mother's
 Of flawless chastity who stands robbed of her child
 When a ghoul snatches it from her!
 - Arivutainampi.

Latent Meaning

A part of the sand washed ashore by the sea is lifted away and scattered by the blowing wind. So also the girls forsaken by the hero will be subjected to the derision of the village women.

16. பாலை

புணரின் புணராது பொருளே; பொருள்வயிற்
 பிரியின் புணராது புணர்வே; ஆயிடைச்
 செல்லினும், செல்லாய் ஆயினும், நல்லதற்கு
 உரியை - வாழி, என் நெஞ்சே!- பொருளே,
 வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
 ஓடு மீன் வழியின் கெடுவ; யானே,
 விழுநீர் வியலகம் தூணி ஆக
 எழு மாண் அளக்கும் விழு நிதி பெறினும்,
 கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி மழைக் கண்
 அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தனென்;
 எனைய ஆகுக! வாழிய பொருளே!

பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சினை நெருங்கித் தலைவன்
 செலவு அழுங்கியது

--சிறைக்குடி ஆந்தையார்

16. PĀLAI

The hero gives up his proposal to go abroad seeking wealth)

Hail my heart!
 If conjugal bliss weighs more with you,
 You are losing wealth; instead,
 If wealth weighs more, you are losing
 The bliss of conjugal union!
 The choice is left to your best judgment!
 But remember that wealth is
 As transient as the path made
 By a splashing fish
 On the surface of water in a tank
 Rich in unfading flowers.
 I will not follow you my heart;
 For, I have lost myself to the glances
 Of the eyes, cool and streaked red,
 Of my beloved, whose ears are adorned
 With heavy studs!
 With the entire sea-girt world
 For the reckoning measure,
 Even if I come by so much wealth
 I will not deem it worthwhile
 If that is to be earned, parted from my beloved.
 May such wealth thrive!
 I am not after it at all!

--Ciraikkuṭi Āntaiyār.

17. குறிஞ்சி

நாள் மழை தலைஇய நல் நெடுங் குன்றத்து,
 மால் கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி
 அகல் இருங் கானத்து அல்கு அணி நோக்கி,
 தாங்கவும் தகைவரை நில்லா நீர் சுழல்பு
 ஏந்து எழில் மழைக் கண் கலுழ்தலின், அன்னை ,
 'எவன் செய்தனையோ? நின் இலங்கு எயிறு உண்கு' என,
 மெல்லிய இனிய கூறலின், வல் விரைந்து,
 உயிரினும் சிறந்த நாணும் நனி மறந்து,
 உரைத்தல் உய்ந்தனனே--தோழி! -- சாரல்,
 காந்தள் ஊதிய மணி நிறத் தும்பி
 தீம் தொடை நரம்பின் இமிரும்
 வான் தோய் வெற்பன் மார்பு அணங்கு எனவே,

முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

-- நொச்சிநியமங் கிழார்

17. KURIŃCI

(The heroine speaks to her friend, pretending to address to a third person)

Our goodly and lofty mountain received
 Copious rains at early morn causing cascades
 To drop down like high sea waves
 Which rise and fall broken. Water stands
 Locked in every place in the forest,
 Big and vast. The cascades make
 My charming and cool eyes perforce grow tear-bedewed;
 Sighting this, our mother said to me,
 "What causes you weep so, my darling?
 Let me kiss your charming teeth!"
 These sweet and soft words of mother
 Caused me to forsake at once
 All my bashfulness, which is more precious
 Than my sweet life and I was
 About to speak the truth,
 That it was all owing to the chest²
 Of our lover, the chief of the sky-high mountain,
 Where the gem-hued beetles buzz
 The Kantal flowers and hum sweetly
 Like the musical note from a Yal
 But by sheer luck, I escaped exposure.

--Nocciniyaman Kilār.

Notes

1. This rendering is literal.
2. It was in this locale, the heroine met the hero and fell a prey to his bewitching chest.

18. பாலை

பருவரல் நெஞ்சமொடு பல் படர் அகல
 வருவர் வாழி - தோழி! -- மூவன்
 முழு வலி முள் எயிறு அழுத்திய கதவின்,
 கானல்அம் தொண்டிப் பொருநன், வென் வேல்
 தெறல் அருந் தானைப் பொறையன், பாசறை,
 நெஞ்சம் நடுக்குறூஉம் துஞ்சா மறவர்
 திரை தபு கடலின் இனிது கண் படுப்ப,
 கடாஅம் கழீஇய கதன் அடங்கு யானைத்
 தடாஅ நிலை ஒரு கோட்டன்ன,
 ஒன்று இலங்கு அருவிய குன்று இறந்தோரே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது
 --பொய்கையார்

18. PĀLAI

(The Companion of the heroine consoles her grieving friend)

Friend,
 Our lover will be back here soon
 And will relieve you of all your suffering and anguish,
 Though he has gone beyond a hill
 From which cascades form a single stream
 Resembling very much the tusk
 Of an elephant, whose flow of must had ceased
 And whose fierceness of wrath had abated
 As a result of which the sleepless warriors
 Enjoy peaceful sleep
 Calmed like a waveless sea,
 In the military camp
 Of Porayan of victorious spear
 And an army which none can withstand.
 Porayan was the lord of Tonti
 Girt with groves, in whose door
 He had planted the strong and sharp tooth
 Of Mūvan whom he had vanquished!

--Poikaiyar.

19. நெய்தல்

இறவுப் புறத்து அன்ன பிணர் படு தடவு முதல்
 சுறவுக் கோட்டன்ன முன் இலைத் தாழை,
 பெருங் களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர்பு,
 நல்மான் உளையின் வேறுபடத் தோன்றி,
 விழவுக் களம் கமழும் உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப!
 இன மணி நெடுந் தேர் பாகன் இயக்க,
 செலீஇய சேறி ஆயின், இவளே
 வருவை ஆகிய சில் நாள்
 வாழாளாதல் நற்கு அறிந்தனை சென்மே!

புணர்ந்து நீங்கிய தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

--நக்கண்ணையார்

19.NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

Chief!

Your littoral domain is rich

In screwpine bushes

Whose bases are broad and whose barks are scaly

Like the skin of shrimps;

Their thorny blades are verily the sword fish's.

And the ripened buds resemble

The tusks of huge elephants.

They bend aside a little

And look like so many heads of antelopes.

Their sweet fragrance reminds us

Of the scent emitted from an arena of festival.

If you intend to return to your place,

In your tall and belled-chariot,

You may do so; but of this be sure.

She might not have survived the days

Of your separation at the end of which

You promised to return.

--Nakkannaiyār

20. மருதம்

ஐய! குறுமகட் கண்டிகும்; வைகி,
 மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி, அவிழ் இணர்த்
 தேம் பாய் மராஅம் கமழும் கூந்தல்
 துளங்கு இயல் அசைவர, கலிங்கம் துயல்வர,
 செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, மறுகில்,
 பூப்போல் உண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கி,
 சென்றனள்- வாழிய, மடந்தை!- நுண் பல்
 சுணங்கு அணிவுற்ற விளங்கு பூணள்;
 மார்புறு முயக்கிடை ஞெமிர்ந்த சோர் குழை,
 பழம் பிணி வைகிய தோள் இணைக்
 குழைந்த கோதை, கொடி முயங்கலளே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன், 'யாரையும் அறியேன்' என்றாற்குத்
 தலைவி

சொல்லியது; வாயிலாகப் புக்க தோழி தலைவிக்குச் சொல்லியதூஉம்
 ஆம்.

--ஓரம்போகியார்

20. MARUTAM

(The heroine speaks to the hero who seeks entry into his house
after a visit to his hetaira)

Chief!

Yesterday, your hetaira stayed with you
And enjoyed slumber on your chest;
She came, her disarrayed tresses fragrant with Maram flowers
Which were buzzed by a swarm of bees,
Dangling on her narrow back; her garments
Slided and swayed, as she walked
Swinging her hands decked with tinkling bracelets;
Her khol-fed eyes, verily blue lilies,
Whirled and her jewels glittered;
Her-breasts were speckled;
As you had earlier closely hugged her
Her ear-studs got crushed and grew lax;
Sustained grief had caused her arms grow thin;
Her garlands had faded;
She resembled a liana as she walked
Through the street after having enjoyed your embrace!
We did witness your darling, so young a lass!
May you live long with her!

- Ōrampōkiyār.

21. முல்லை

விரைப் பரி வருந்திய வீங்கு செலல் இளையர்
 அரைச் செறி கச்சை யாப்பு அழித்து அசைஇ,
 வேண்டு அமர் நடையர், மென்மெல வருக!
 தீண்டா வை முள் தீண்டி நாம் செலற்கு
 ஏமதி, வலவ, தேரே! உதுக் காண்
 உருக்குறு நறு நெய் பால் விதிர்த்தன்ன
 அரிக் குரல் மிடற்ற அம் நுண் பல் பொறிக்
 காமரு தகைய கானவாரணம்
 பெயல் நீர் போகிய வியல் நெடும் புறவில்
 புலரா ஈர் மணல் மலிரக் கெண்டி,
 நாள் இரை கவர மாட்டி, தன்
 பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே!

வினை முற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

--மருதன் இளநாகனார்

21. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer while returning from the battle-field)

Charioteer,
 Our warriors are exhausted
 After having travelled a long distance.
 Let them unbind their sashes
 And walk leisurely; let them rest
 And relax as they please and then
 Continue their homeward journey.
 But let us move fast
 Goading our horses which can gallop even without goading.
 Behold charioteer, the sweet and charming wild cock
 With feathers attractively speckled!
 It summons its mate with a crowing
 Like unto the coarse sound heard
 When milk is sprinkled on heated and melting butter,
 To feed it with the prey it had secured
 At dawn by scartching with its claws
 The wet sand, after the ceasing of the flow of rain-water
 In the vast and extending forest.

--Marutan Ilanākanār.

22. குறிஞ்சி

கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந் தினை
 முந்து விளை பெருங் குரல் கொண்ட மந்தி
 கல்லாக் கடுவனொடு நல் வரை ஏறி,
 அங்கை நிறைய ஞெமிடிக் கொண்டு, தன்
 திரை அணற் கொடுங் கவுள் நிறைய முக்கி,
 வான் பெயல் நனைந்த புறத்த, நோன்பியர்
 கை* ஊண் இருக்கையின் தோன்றும் நாடன்
 வந்தனன்; வாழி - தோழி!-- உலகம்
 கயம் கண் அற்ற பைது அறு காலை,
 பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு
 நள்ளென் யாமத்து மழை பொழிந்தாங்கே...

* தை

வரைவு மலிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

22. KURIŃCI

(The heroine's friend joyfully announces that
the hero comes with marriage proposal)

In our lover's domain, a she-monkey
Steals away the heavy ears of fresh millet
Which had ripened early on the slopes
In the fields guarded by the hunters' daughters,
And then moves to the hill-top
With its mate and crushes the ears
And gathers a handful of the grains
And stores them in its wrinkled and curved pouch*
And sits, its back exposed
To the pouring rain,
Like the woman, who, after a holy dip
In the mouth of Tai\$, takes her austere real!
Such an one has come here
Just like the timely rain Pouring at midnight, to save
The pregnant paddy crops
Which are for long wilting
For want of water
And when every tank is dry.

--Anonymous.

* Within its mouth \$ December - January

Latent Meaning

The female monkey steals away the millet ears and stays with its mate, atop the hill. It eats all grains and gets joyously dampened by the pouring rain. Likewise, the joyful heroine should get united with her lover in wedlock, step into his house, perform well her wifely duties, enjoy the bliss of family life and support saints and others.

23. குறிஞ்சி

தொடி பழி மறைத்தலின், தோள் உய்ந்தனவே;
 வடிக் கொள் கூழை, ஆயமோடு ஆடலின்,
 இடிப்பு மெய்யது ஒன்று உடைத்தே; கடிக் கொள
 அன்னை காக்கும் தொல் நலம் சிதைய,
 காண்தொறும் கலுழ்தல் அன்றியும், ஈண்டு நீர்
 முத்துப் படு பரப்பின் கொற்கை முன் துறைச்
 சிறு பாசடைய செப்பு ஊர் நெய்தல்
 தெண் நீர் மலரின் தொலைந்த
 கண்ணே காமம் கர்ப்பு அரியவ்வே!

தலைவி துயர் ஆற்றாமை உணர்ந்த தோழி வரைவு கடாயது.

--கணக்காயனார்

23. KURIÑCI

(The friend of the heroine importunes the hero to
wed her friend betimes)

Unnoticeable indeed is the wilting
Of my friend's arms as she tightens
So well her bracelets, when she sports with her mates;
Her fatigue is mistakenly attributed
To her excessive indulgence in playing;
Her eyes are ever in a spate
And tears spoil her beauty
Which her mother fostered with care;
Even now, her eyes lack lustre..
Not long ago they were like the comely Neytal blooms
Endowed with leaves, small and green,
And thriving in the clear water
In the deep Korkai port, rich in pearls.
Alas, it is these eyes
Which know not to conceal her love!

--Kanakkāyanār.

24. பாலை

'பார் பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக் கோட்டு
 உடும்பு அடைந்தன்ன நெடும் பொரி விளவின்,
 ஆட்டு ஒழி பந்தின், கோட்டு மூக்கு இறுபு,
 கம்பலத்தன்ன பைம் பயிர்த் தாஅம்
 வெள்ளில் வல்சி வேற்று நாட்டு ஆர் இடைச்
 சேறும், நாம்' எனச் சொல்ல --சேயிழை!--
 'நன்று' எனப் புரிந்தோய்; நன்று செய்தனையே;
 செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்கு
 அகல்வர், ஆடவர்; அது அதன் பண்பே.

பொருட் பிரிவுக்கு உடன்பட்ட தோழியைத் தலைவி உவந்து கூறியது.

24. PĀLAI

(The heroine praises her friend who gave consent to the hero
to go abroad seeking riches)

Dear one of well-wrought jewels!
 You have done the right thing indeed
 In agreeing to the proposal of our lover
 Who plans to tread a wilderness,
 Well-nigh impossible to penetrate
 And reach a land where the wood-apple
 Is the staple food of the people –
 The fruits lie scattered
 On the carpet-like green crops,
 Having fallen from the high branches
 Of the trees, whose roots run deep
 Into the soil. Their branches are huge
 And their scaly barks resemble wild lizards.
 It is but natural for men
 To go seeking wealth! It is wisdom
 On our part to suffer it!
 --Anonymous.

25. குறிஞ்சி

அவ் வளை வெரிநின் அரக்கு ஈர்த்தன்ன
 செவ் வரி இதழ் சேண் நாறு பிடவின்
 நறுந் தாது ஆடிய தும்பி, பசுங் கேழ்ப்
 பொன் உரை கல்லின், நல் நிறம் பெறாஉம்
 வள மலை நாடன் நெருநல் நம்மொடு
 கிளை மலி சிறு தினைக் கிளி கடிந்து அசைஇ,
 சொல்லிடம் பெறாஅன் பெயர்த்தனன்; பெயர்ந்தது
 அல்லல் அன்று அது- காதல்அம் தோழி!
 தாது உண் வேட்கையின் போது தெரிந்து ஊதா
 வண்டு ஓரன்ன அவன் தண்டாக் காட்சி
 கண்டும், கழல் தொடி வலித்த என்
 பண்பு இல் செய்தி நினைப்பு ஆகின்றே!

தலைமகளைத் தோழி குறை நயப்புக் கூறியது.

--பேரி சாத்தனார்

25. KURIÑCI

(The friend of the heroine importunes the heroine to
comply with the request of the hero)

In our lover's fertile domain,
A beetle looks beautiful
Like a touchstone with streaks of gold,
After having waded through the fragrant pollen
Of the Naravam flowers. The ruddy lines
On it resemble the streaks of lac
On the back of a comely conch-shell.
The flowers diffuse their pleasant smell
Which is felt even from a far off place.
Yesterday, he, in our company chased away
The flocks of parrots from the well-grown crops
Of the tiny-grained millet.
He left from here, after a brief stay with us,
Having no chance to speak out his mind.
It is in no way painful to us.
Now I recall to my mind
My shameful act of tightening
My slipping bracelets, on the sight
Of his ever-handsome appearance!
He is like the bee which indiscriminately buzzes
All flowers, failing to choose the right kind,
Driven by a desire for honey!

--Pēricāttanār.

Note :

The confidante speaks as if she has fallen in love with the hero. It is merely a technique permitted in the Akam literature by way of advising the heroine to reciprocate the love the hero to the heroine.

26. பாலை

நோகோ யானே; நெகிழ்ந்தன வளையே—
 செவ்வி சேர்ந்த புள்ளி வெள் அரை
 விண்டுப் புரையும் புணர் நிலை நெடுங் கூட்டுப்
 பிண்ட நெல்லின் தாய் மனை ஒழிய,
 சுடர் முழுது எறிப்பத் திரங்கிச் செழுங் காய்
 முடமுதிர் பலவின் அத்தம், நும்மொடு
 கெடு துணை ஆகிய தவறோ?-- வை எயிற்று,
 பொன் பொதிந்தன்ன சுணங்கின்,
 இருஞ் சூழ் ஒதி, பெருந் தோளாட்கே.

தலைவி பிரிவு உணர்ந்து வேறுபட்டமை சொல்லி,
 தோழி செவு அழுங்குவித்தது.

--சாத்தந்தையார்

26. PĀLAI

(The companion of the heroine succeeds in causing the hero give up
his proposal to leave for a distant land)

Chief!

It is painful to see

The slipping of my friend's bangles;

The yellow speckles on her body

Shine like inlaid gold;

Her arms are wide, her teeth are sharp,

And her tresses are dark.

Is it O chief, the wages of her sin ---

The sin of having followed you

When you trod the wasteland,

Rich in bent-trunked jack trees,

Whose fruits were dry, owing

To the fierce heat of the sun?

She so followed you, to partake

In your suffering! Remember sir,

She came with you,

Even forsaking her mother's home

With hill-like granaries of paddy, all filled to the brim

And bearing counting marks on their outer side!

--Cāttantaiyār.

27. நெய்தல்

நீயும் யானும், நெருநல், பூவின்
 நுண் தாது உறைக்கும் வண்டினம் ஒப்பி,
 ஒழி திரை வரித்த வெண் மணல் அடைகரைக்
 கழி சூழ் கானல் ஆடியது அன்றி,
 சுரந்து நாம் செய்தது ஒன்று இல்லை; உண்டு எனின்,
 பரந்து பிறர் அறிந்தன்றும் இலரே-நன்றும்
 எவன் குறித்தனள்கொல், அன்னை?-- கயந்தோறு
 இற ஆர் இனக்குருகு ஒலிப்ப, சுறவம்
 கழி சேர் மருங்கின் கணைக் கால் நீடி,
 கண்போல் பூத்தமை கண்டு, 'நுண் பல
 சிறு பாசடைய நெய்தல்
 குறுமோ, சென்று' எனக் கூறாதோளே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

--குடவாயிற் கீரத்தனார்

27. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard
by the hero)

My friend,
 After all we did nothing in secret;
 We only played yesterday, chasing away
 The swarms of bees that buzzed the flowers,
 Rich in pollen in the grove near the creek,
 Beside the shore with stretches of white sand
 Washed ashore by sea-waves.
 Had we done anything else, it would have come to light!
 What could be our mother's intent?
 She does not bid us pluck
 And wear the small Neytal blooms
 With tiny, dense and green leaves,
 Though she knows well
 That they have burgeoned on their
 Long stalks, even like our charming eyes,
 In every stream near the creeks
 Abounding in male sharks,
 Where cranes prey upon shrimps.

--Kutavāyil Kirattanar

28. பாலை

என் கைக் கொண்டு தன் கண் ஒற்றியும்,
 தன் கைக் கொண்டு என் நல் நுதல் நீவியும்,
 அன்னை போல இனிய கூறியும்,
 கள்வர் போலக் கொடியன்மாதோ-
 மணி என இழிதரும் அருவி, பொன் என
 வேங்கை தாய ஓங்கு மலை அடுக்கத்து,
 ஆடு கழை நிவந்த பைங் கண் மூங்கில்
 கோடு உயர் பிறங்கல், மலைகிழவோனே!

பிரிவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது;
 குறை நயப்பும் ஆம்.

--முதுகூற்றனார்.

28. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine ‘
who grieves separated from the hero)

Our lover is the chief of a mountain
Of high peaks where sapphire-like streams
Drop down, shedding the golden flowers
Of Venkai trees in the slopes,
Rich in long-noded green bamboos
That seem to pierce the swift-moving clouds.
Once, he took my hands and pressed them
On his eyes, and stroked my charming brows
Gently with his hands. He spoke
Kindly words with the affection of a loving mother.
Alas, now, he, even he,
Has turned wicked like brigands.

--Mutukūttanār.

29. பாலை

நின்ற வேனில் உலந்த காந்தள்
 அழல் அவிர் நீள் இடை, நிழலிடம் பெறாஅது,
 ஈன்று காண் மடிந்த பிணவுப் பசி கூர்ந்தென,
 மான்ற மாலை, வாங்குநர்ச் செகீஇய,
 புலி பார்த்து உறையும் புல் அதர்ச் சிறு நெறி
 யாங்கு வல்லுநள்கொல்தானே--யான், தன்
 வனைந்து ஏந்து இள முலை நோவகொல்!' என
 நினைந்து, கைந்நெகிழ்ந்த அனைத்தற்குத் தான் தன்
 பேர் அமர் மழைக் கண் ஈரிய கலுழ,
 வெய்ய உயிர்க்கும் சாயல்,
 மை ஈர் ஓதி, பெரு மடத்தகையே?

மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

--பூதனார்

29. PĀLAI

(The mother laments on the elopement of her daughter)

My daughter, soft-miened, extremely bashful
 And endowed with dark and glozzy hair
 Used to heave deep sighs, if I loosened a little
 My embrace, fearing that her breasts,
 Tender and upright and adorned
 With drawings would grieve.*
 Her cool, large and tranquil eyes
 Would stream with tears.
 Can she tread now,
 The desolate and narrow paths
 Where during the hour of dusk,
 A tiger looks for the wayfarers
 To quell the acute hunger of its mate
 Which now stands guard to its cubs
 Delivered recently, in the parched forest,
 Shadeless and vast, where the Kāntal flowers
 Are caused to wilt by the aestival heat?

--Pūtanár

* Such drawing was known as Toyyl.

30. மருதம்

கண்டனென்- மகிழ்ந! - கண்டு எவன் செய்கோ?—
 பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்
 யாணர் வண்டின் இம்மென இமிரும்,
 ஏர்தரு தெருவின், எதிர்ச்சி நோக்கி, நின்
 மார்பு தலைக்கொண்ட மாண் இழை மகளிர்
 கவல் ஏழுற்ற வெய்து வீழ் அரிப் பனி ---
 கால் ஏழுற்ற பைதரு காலை,
 கடல்மரம் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி, உடன் வீழ்பு,
 பலர் கொள் பலகை போல--
 வாங்கவாங்க நின்று ஊங்கு அஞர் நிலையே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன், 'யாரையும் அறியேன்'
 என்றாற்குத் தோழி சொல்லியது.
 --கொற்றனார்

30. MARUTAM

(The heroine's friend speaks to the hero who returns
from the hetaira's house)

Chief,
The street resounded with the music of the pānās;
The music sounded like the humming of the bees;
Your favourite hetairas, all richly jewelled,
Who had enjoyed in the past,
The bliss of your embrace awaited your arrival
With hot tears flooding their eyes
Owing to pangs of separation.
Each one of them kept pulling you
Toward her, causing you
Great embarrassment!
I witnessed with my own eyes, chief,
Your plight, which was so awkward,
Like a wooden plank's in the mid-sea,
Which all the victims hold
Simultaneously, when a violent hurricane overtakes a vessel!
Alas, what can I do?

--Korranār.

31. நெய்தல்

மா இரும் பரப்பகம் துணிய நோக்கி,
 சேயிறா எறிந்த சிறு வெண் காக்கை
 பாய் இரும் பனிக் கழி துழைஇ, பைங் கால்
 தான் வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉ, சுரக்கும்
 சிறு வீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே!
 பெரும் புலம்பு உற்ற நெஞ்சமொடு, பல நினைந்து,
 யானும் இனையேன்- ஆயின், ஆனாது
 வேறு பல நாட்டில் கால் தர வந்த
 பல உறு பண்ணியம் இழிதரு நிலவுமணல்
 நெடுஞ் சினைப் புன்னைக் குழுஞ் சூல் வெண் குருகு
 உலவுத் திரை ஒதம் வெளுஉம்
 உரவு நீர்ச் சேர்ப்பனொடு மணவா ஊங்கே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைவி வனபுறை எதிர் அழிந்தது.

--நக்கீரனார்

31. NEYTAL

(The heroine speaks to be overheard by the hero)

This ford was immensely sweet –
 The ford, rich in tiny-flowered
 Ñālal trees, where a small white sea-gull
 Observes well, the vast and dark seascape
 And secures a red shrimp from the creek,
 Cool and wide,
 After a thorough search from the creek
 And feeds its tender mate of slender legs.
 But it was prior to my kinship
 With the chief of the littoral land
 Where a white and primagravid heron
 Is scared by the noisy breakers.
 The heron is perched on a high branch
 Of a Punnai tree amidst
 The moon-like, glowing beach
 On which are unloaded endlessly,
 Manifold things from the vessels
 Driven by winds, from many a land.
 Behold my plight!
 My heart is assailed by intense grief
 caused by many a distressing thought.

--Nakkiraṇār

Latent meaning:

The gravid heron perched on the Punnai branch gets scared by the noise of the sea waves. Likewise, the heroine, her heart full with the love for her lover is scared everytime she hears the harsh words of her mother.

32. குறிஞ்சி

'மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்,
வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி
அம் மலைகிழவோன் நம் நயந்து என்றும்
வருந்தினன்' என்பது ஓர் வாய்ச் சொல் தேறாய்;
நீயும் கண்டு, நுமரொடும் எண்ணி,
அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும்; மறுத்தரற்கு
அரிய - வாழி, தோழி!- பெரியோர்
நாடி நட்பின் அல்லது,
நட்டு நாடார், தம் ஒட்டியோர் திறத்தே.

தலைவிக்குக் குறை நயப்புக் கூறியது.

--கபிலர்

32. KURIÑCI

(The companion of the heroine speaks to her friend)

Friend,
 The hills are dark like the hue of Tirumāl
 And from their tops cascade down streams, in hue like Balarāma.
 Such is the land of our lover!
 You refuse to understand my truthful words
 When I say that he grieves
 Greatly attracted by your charm.
 Think for yourself and discuss with your near kin
 And arrive at a decision.
 Doubt not his sincerity.
 The wise cultivate friendship
 After due deliberation.
 Once friendship is made,
 It is not subject to any scrutiny at all.

--Kapilar

Note: This verse carries a message on friendship.

This reminds one of the couplet (791) of the Tirukkura!.

33. பாலை

'படு சுடர் அடைந்த பகு வாய் நெடு வரை,
 முரம்பு சேர் சிறுகுடி, பரந்த மாலை,
 புலம்பு கூட்டுண்ணும் புல்லென் மன்றத்து,
 கல்லுடைப் படுவில் கலுழி தந்து,
 நிறை பெயல் அறியாக் குறைத்து ஊண் அல்லில்,
 துவர்செய் ஆடைச் செந் தொடை மறவர்
 அதர் பார்த்து அல்கும் அஞ்சவரு நெறியிடை,
 இறப்ப எண்ணுவர் அவர் எனின், மறுத்தல்
 வல்லுவம் கொல்லோ, மெல்லியல்! நாம்?' என
 விம்முறு கிளவியள் என் முகம் நோக்கி,
 நல் அக வன முலைக் கரை சேர்பு
 மல்கு புனல் பரந்த மலர் ஏர் கண்ணே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகளது குறிப்பு அறிந்த தோழி
 தலைமகற்குச் சொல்லியது.

--இளவேட்டனார்

33. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero)

Chieftain,
 "His hamlet in the hill-side is wrought of stubborn glebe;
 It is extensive and fissured;
 Here the brigands of soiled garments
 And blood-stained darts
 Take the muddy water, at sun-set
 From the rocky well in the commonyard,
 Which looks desolate; in that waste-land
 Where terror reigns supreme,
 The brigands look for wayfarers
 During mid-night, for, food has become scarce,
 Owing to failure of rains
 And persistence of drought.
 If our lover decides to travel
 Through this dreadful path,
 Can we forbid it?"

Thus spoke my friend, the while sobbing
 And looking at my face,
 When copious tears flowed down
 From her flowery eyes
 And dampened her beauteous breasts.

--Iḷavēttanār

Latent Meaning

Even like the brigands who await the strangers, pallor is waiting for the moment of the hero's parting to invade the heroine.

34. குறிஞ்சி

கடவுட் கற்சுனை அடை இறந்து அவிழ்ந்த
 பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
 குருதி ஒண் பூ உரு கெழக் கட்டி,
 பெரு வரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
 அருவி இன் இயத்து ஆடும் நாடன்
 மார்பு தர வந்த படர் மலி அரு நோய்
 நின் அணங்கு அன்மை அறிந்தும், அண்ணாந்து,
 கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி,
 வேலன் வேண்ட, வெறி மனை வந்தோய்!
 கடவுள் ஆயினும் ஆக;
 மடவை மன்ற, வாழிய முருகே!

தோழி தெய்வத்துக்கு உரைப்பாளாய் வெறி விலக்கியது.

--பிரமசாரி

34. KURIÑCI

(The companion of the heroine stops the proposed frenzied dance)

Hail to you O Lord Muruka!
 In the domain of our lover,
 The celestial damsels wear garlands
 woven of the Kuvalai flowers
 And the blood-red bright blooms of Kanta!
 And joyfully dance to add to the charm of the hill,
 whilst cascades resound like well-tuned drums.
 The kuvalai plants of the sacred pool on the rock
 Burgeon beautifully and remain unplucked.
 The incurable illness which my friend suffers from
 Is in fact, the gift of the chest¹ of the hill-chief!
 In spite of your knowing,
 The fact that this is none of your making,
 You made your presence
 In the arena set for the frenzied dance
 To comply with the prayer of the Velan
 Who beseeched you, with his head turned above,
 Adorned with the wreath
 Wrought of the Katampu blooms
 That unfolded during the rainy season!
 No doubt you are a god;
 Yet you had acted in ignorance.
 You are greatly ignorant indeed!
 May you flourish!

--Piramacāri.

1. The word chest refers to the sweet embrace.

35. நெய்தல்

பொங்கு திரை பொருத வார் மணல் அடைகரைப்
 புன் கால் நாவல் பொதிப் புற இருங் கனி
 கிளை செத்து மொய்த்த தும்பி, பழம் செத்துப்
 பல் கால் அலவன் கொண்ட கோட்கு அசாந்து,
 கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
 இரை தேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
 துறை கெழு மரந்தை அன்ன இவள் நலம்
 பண்டும் இற்றே; கண்டிசின் தெய்ய;
 உழையின் பேகாது அளிப்பினும், சிறிய
 ஞெகிழ்ந்த கவின் நலம்கொல்லோ?--- மகிழ்ந்தோர்
 கட்களி செருக்கத்து அன்ன
 காமம்கொல்?-- இவள் கண் பசந்ததுவே!

மணமனைப் பிற்றைஞான்று புக்க தோழி, 'நன்கு ஆற்றுவித்தாய்'
 என்ற தலைமகற்குச் சொல்லியது.

--அம்மூவனார்

35. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during her visit to his house soon after the wedding)

In the region of Māntai with many a ford,
 There are stretches of sand, washed ashore,
 By the frothing waves; here, a dark and fleshy fruit
 With slender stalk of Nāval tree
 Is mistaken for its kind by a dragon-fly;
 Even as the fruit is buzzed by it,
 It is also tugged by a many-legged crab
 To come by the fruit.
 Unable to free the fruit
 From the crab, it now hums sweetly
 Which is like the melody of the Yāḷ
 The crab and the fly forsake the fruit
 And move away on the sight of a crane
 Arriving there, seeking its prey.
 This girl's charm is as great as
 That of this sea-port's.
 Chief, know that her charm was the same
 Even in the past! Then why do her eyes lose their charm now?
 Her eyes lost their charm even when you remained with her
 And showered your love on her when you wooed her.
 Is her loss owing to your loosening
 your grip on her, a trifle?
 Or is it a state of love, like the state of a person
 Fully drunk, when the liquor runs short?
 (Neither of either. It is because of your separation).

--Ammūvanār

Latent Meaning

The Fruit - Heroine;
 The Fly - The confidante of the heroine;
 The Crab - The unfriendly kin;
 The Prey - Seeking crane - The hero.

The crab grips the fruit even while a fly buzzes it but later leaves it on the site of a crane this implies that the confidante supports the heroine but the kin confine her to their house but later they agree to give her in marriage to the hero.

36. குறிஞ்சி

குறுங் கை இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை,
 பூ நுதல் இரும் பிடி புலம்ப, தாக்கி,
 தாழ் நீர் நனந் தலைப் பெருங் களிறு அடீஉம்
 கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தேறி,
 யாம் எம் நலன் இழந்தனமே; யாமத்து,
 அலர் வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொடு ஒன்றி,
 புரை இல் தீ மொழி பயிற்றிய உரை எடுத்து,
 ஆனாக் கெளவைத்து ஆக,
 தான் என் இழந்தது, இவ் அழுங்கல் ஊரே?

இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.

--சீத்தலைச் சாத்தனார்

36. KURIŃCI

(The friend of the heroine speaks to her friend to be overheard by the hero during the tryst by night)

Our lover is the chief of a mountain
Where a huge, murderous tiger
Endowed with short forelimbs
Fells a tusker of immense size,
In the vast and watery forest
And causes grief to its mate of beautiful forehead.
If we have lost our charm as a result
Of our trust in his plighted word,
What loss has this dingsome hamlet suffered!
Why should it indulge in ceaseless gossip
During mid-night, believing as true
The unworthy words uttered
By the slanderous tongues of the village women?
--Cittalaiccättanar.

37. பாலை

பிணங்கு அரில் வாடிய பழ விறல் நனந் தலை,
 உணங்குஊண் ஆயத்து ஓர்ஆன் தெள் மணி
 பைபய இசைக்கும் அத்தம், வை எயிற்று
 இவளொடும்செலினோ நன்றே; குவளை
 நீர் சூழ் மா மலர் அன்ன கண் அழ,
 கலை ஒழி பிணையின் கலங்கி, மாறி
 அன்பிலிர் அகறிர் ஆயின், என் பரம்
 ஆகுவது அன்று, இவள் அவலம் - நாகத்து
 அணங்குடை அருந் தலை உடலி, வலன் ஏர்பு,
 ஆர்கலி நல் ஏறு திரிதரும்
 கார் செய் மாலை வருஉம் போழ்தே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவின்கண் தோழி சொல்லியது.

--பேரி சாத்தனார்

37. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero when the hero proposes to go abroad seeking riches before wedding)

Chief,
 It will spell good
 If you take this sharp-toothed lass
 With you through the barren land of extending landscape;
 The wilderness is hoary and exceptionally beautiful;
 Its entangled bushes are totally dry;
 Here, all the cattle had wilted
 For want of food; in this path
 Is heard feebly, the tinkling of the bell
 Tied to the neck of a lonely cow;
 If you lovelessly part from her,
 She will grieve like a doe
 Separated from its mate.
 She will bitterly weep and her eyes
 Will be in a spate;
 They will look like a pair of Kuvaḷai flowers
 Filled with water. When the evening sets in,
 During the rainy season,
 When the mighty and rumbling thunderbolt
 Moves about with fierce wrath,
 Making a right curve and severs
 The rare and fearful heads of snakes,
 It will be beyond my power to console her!

--Pēricāttanar.

38. நெய்தல்

வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்ப,
 பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர,
 இரும் பனந் தீம் பிழி உண்போர் மகிழும்
 ஆர் கலி யாணர்த்து ஆயினும், தேர் கெழு
 மெல்லம் புலம்பன் பிரியின், புல்லெனப்
 புலம்பு ஆகின்றே--தோழி! கலங்கு நீர்க்
 கழி சூழ் படப்பைக் காண்டவாயில்,
 ஒலி காவோலை முள் மிடை வேலி,
 பெண்ணை இவரும் ஆங்கண்
 வெண் மணற் படப்பை, எம் அழுங்கல் ஊரே.

தலைவி வன்புறை எதிர் அழிந்து சொல்லியது.

--உலோச்சனர்

38. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend who consoles her)

My friend,
 Ours is a bustling hamlet which is part of Kantavāyil;
 It is girt with muddy creeks and gardens full of silvery sand dunes
 Wherein thrive tall palmyra trees, protected by thorny fences
 And rustling and dry leaves of palmyra.
 It is blessed with unfailing rains
 And so our folk have a successful harvest of fishes.
 They dispose them of and take delight in getting inebriated with the
 sweet juice,
 Extracted from the tall and dark palms; it has a permanent flow of
 income
 And ever resounds with great joy of foison.
 But see, my friend, how desolate
 It turns and causes us sorrow, the moment our lover, the rider of a
 chariot
 And the chief of a littoral domain parts from us.

--Uloccanār.

39. குறிஞ்சி

சொல்லின் சொல் எதிர் கொள்ளாய், யாழ் நின்
 திருமுகம் இறைஞ்சி நாணுதி கதுமென,
 காமம் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ?
 கொடுங்கேழ் இரும் புறம் நடுங்கக் குத்திப்
 புலி விளையாடிய புலவு நாறு வேழத்தின்
 தலை மருப்பு ஏய்ப்ப, கடை மணி சிவந்த நின்
 கண்ணை கதவ? அல்ல; நண்ணார்
 அரண் தலை மதிலராகவும், முரவு கொண்டு,
 ஒம்பு அரண் கடந்த அடு போர்ச் செழியன்
 பெரும் பெயர்க் கூடல் அன்ன நின்
 கரும்புடைத் தோளும் உடையவால் அணங்கே.

இரண்டாம் கூட்டத்து எதிர்ச்சியில் தலைவன் சொல்லியது.

-- மருதன் இளநாகனார்

39. KURIÑCI

(The hero speaks to the heroine during the second meeting)

Darling,

You refuse to listen to mine words and turn your comely face down
Out of shyness, but tell me if it is within our power to control our love
Once it swells beyond limit.

Your bloody eyes express your anger towards me;

They are as red as the tusks of a stinking elephant that had just
plunged

Its tusks sportively into the curved and dark back of a huge tiger
And pulled them out;

Besides, you have your arms sweet like sugarcane;

These cause me pain; they are charming like Kūtal of high renown
Of valorous Celiyan who captures the protective forts of the foes
And confiscates their royal drums, even while they are well within
the innermost part of their forts!

-- Marutan Iḷanākanār.

40. மருதம்

நெடு நா ஒள் மணி கடி மனை இரட்ட,
 குரை இலைப் போகிய விரவு மணற் பந்தர்,
 பெரும்பாண் காவல் பூண்டென, ஒரு சார்,
 திருந்து இழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப,
 வெறி உற விரிந்த அறுவை மெல் அணைப்
 புளிறு நாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச,
 ஐயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப்
 பசு நெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
 சீர்கெழு மடந்தை ஈர்-இமை பொருந்த,
 நள்ளென் கங்குல், கள்வன் போல,
 அகன் துறை ஊரனும் வந்தனன் -
 சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாரே.

தலைமகட்குப் பாங்கு ஆயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது.

-- கோண்மா நெடுங்கோட்டனார்

40. MARUTAM

(The hetaira speaks to be heard by the kin of the heroine)

Long-tongued and bright bells sounded in the well-guarded mansion
 When beneath the pandal, thatched with the rustling coconut leaves
 And levelled with riversand, stood women of shapely jewels
 Waiting for the oracular words, even like those of great pāṇās
 Who would besiege the hero for gifts.

On a soft couch, covered by a fragrant blanket,
 The new-born son slept beside the nurse; the comely wife of the hero
 Closed her eyes and slept with her jewels still moist.

For, that day, she had applied oil to her person
 Before bathing; then after the bath, she underwent
 Fumigation caused by the burning of white mustard.

It was at the hour of mid-night
 The chief of the fertile region abounding in wide fords
 Sneaked into the house, verily like a burglar,
 As a son that would bear the name
 Of his father was born.*

-Könmā Netunkorranār.

* It is customary to name a son after his paternal grandfather.

41. பாலை

பைங் கண் யானைப் பரூஉத் தாள் உதைத்த
 வெண் புறக் களரி விடு நீறு ஆடி,
 சுரன் முதல் வருந்திய வருத்தம் பைபயப்
 பாரம் மலி சிறு கூவலின் தணியும்
 நெடுஞ் சேண் சென்று வருந்துவர்மாதோ
 எல்லி வந்த நல் இசை விருந்திற்கு,
 கிளர் இழை அரிவை! நெய் துழந்து அட்ட
 விளர் ஊன் அம் புகை எறிந்த நெற்றி,
 சிறு நுண் பல் வியர் பொறித்த
 குறு நடைக் கூட்டம் வேண்டுவோரே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி
 உலகியல் கூறிவற்புறுத்தியது.

--இளந்தேவனார்

41. PĀLAI

(The friend of the heroine consoles the heroine
during the separation of the hero)

O girls of shining jewels!

Our lover now walks in weary steps toward a small well,
Surrounded by cotton plants, to get his thirst slaked with the scanty
water

Available in it; he gets relief from the fatigue of his tedious travel

Through the wilderness, when his whole body gets mantled

In the dust of the brackish soil, where an elephant kicks

The white surface of the ground with one of its huge feet;

He is the one who desired to have union with you,

When you approached him in short steps, even on the day

When your forehead wore the minute drops of sweat, caused by the
kitchen smoke,

As you seasoned the succulent pieces of meat, pouring ghee,

To entertain the renowned guests who arrived during night.

--llantēvan.

42. முல்லை

மறத்தற்கு அரிதால் – பாக! பல் நாள்
 அறத்தொடு வருந்திய அல்கு தொழில் கொளீ இய
 பழ மழை பொழிந்த புது நீர் அவல
 நா நவில் பல் கிளை கறங்க, மாண் வினை
 மணி ஒலி கேளாள், வாணுதல்; அதனால்,
 'ஏகுமின்' என்ற இளையர் வல்லே
 இல் புக்கு அறியுநராக, மெல்லென
 மண்ணாக் கூந்தல் மாசு அறக் கழீஇ,
 சில் போது கொண்டு பல் குரல் அழுத்திய
 அந்நிலை புகுதலின், மெய் வருத்துறாஅ
 அவிழ் பூ முடியினள் கவைஇய
 மடமா அரிவை மகிழ்ந்து அயர் நிலையே.

வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

--கீரத்தனார்

42. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer when he is on his way home)

The world was under the grip of persisting drought
And then the clouds started pouring as usual,
To help all lives start a new life; every pit in the wood was water-filled;
From them croaked teams of frogs; I very much feared the croaking
would prevent

My darling of gleaming forehead, from hearing the sweet tinkle
Of the chariot-bell; so I bade my aides to rush to her
And inform her of my homeward journey.

At this she began to wash her hair
That remained unwashed since my parting,
and adorned it with a few blooms.

It was then I surprised her by my sudden appearance!
She rushed to me at once, causing her tender body grieve;
Her tresses were in disarray; she clasped me tightly.
Unforgettable indeed is the bliss
Which overwhelmed her that day.

--Kirattanar.

43. பாலை

துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்
 என்றாழ் நீடிய குன்றத்துக் கவாஅன்,
 ஓப்பசிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி
 ஆர்ந்தன ஒழிந்த மிச்சில் சேய் நாட்டு
 அருஞ் சுரம் செல்வோர்க்கு வல்சி ஆகும்
 வெம்மை ஆர் இடை இறத்தல் நுமக்கே
 மெய்ம் மலி உவகை ஆகின்று; இவட்கே,
 அஞ்சல் என்ற இறை கைவிட்டென,
 பைங் கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்தலின்,
 களையுநர்க் காணாது கலங்கிய உடை மதில்
 ஓர் எயின் மன்னன் போல,
 அழிவு வந்தன்றால், ஒழிதல் கேட்டே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவனைச் செலவு அழுங்குவித்தது.

--எயினந்தையார்

43. PĀLAI

(The companion of the heroine tries to prevent the hero from parting)

Heat-waves appear everywhere, resembling the muslin cloths
 That flutter in the air owing to the persisting summer in the hill-range;
 Here, a wild dog of acute hunger, kills an emaciated wild cow
 And eats its meat; the left-out carcass sustains the wayfarers who travel
 To distant lands, treading hazardous paths; it gives you limitless joy
 O chief, to tread such a flaming wilderness;
 But to this girl, it is almost her ruin,
 To hear of your parting. Her plight is helpless
 As that of a king's, with his only fortress,
 Highly damaged. He is anguished
 For want of a friend, as his ally
 Who had promised support
 Has now forsaken him at the hour of need,
 When his foe mounts a siege
 With a mighty force of tuskers.

--Eyinantaiyar.

44. குறிஞ்சி

பொரு இல் ஆயமோடு அருவி ஆடி,
 நீர் அலைச் சிவந்த பேர் அமர் மழைக் கண்
 குறியா நோக்கமொடு முறுவல் நல்கி,
 மனைவயின் பெயர்ந்த காலை, நினை இய
 நினக்கோ அறியுநள்- நெஞ்சே! புனத்த
 நீடு இலை விளை தினைக் கொடுங் கால் நிமிரக்
 கொழுங் குரல் கோடல் கண்ணி, செழும் பல,
 பல் கிளைக் குறவர் அல்கு அயர் முன்றில்,
 குடக் காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய
 பல் மர உயர் சினை மின்மினி விளக்கத்து,
 செல் மழை இயக்கம் காணும்
 நல் மலை நாடன் காதல் மகளே?

இற்செறிப்பின் பிறறைஞான்று தலைமகன் குறியிடத்து வந்து சொல்லியது.

--பெருங் கௌசிகனார்

44. KURIÑCI

(The hero addresses to his heart when his beloved is confined to her home)

My heart,
 My beloved, the daughter of the hills folk--,
 The eyes of hers—
 Reddened as she sported in the flowery stream
 In the company of her peerless play-mates.
 Her battling eyes were cool and large.
 She was easy of access to you,
 When she went to her house smiling
 And casting on us her glances which conveyed
 No clear message to us.
 Henceforth, alas, she is rarely to be seen.
 She is the daughter of the hunting clan,
 Who wear wreaths of Kāntal flowers
 And take rest with their crowded kin
 In their foreyards; they watch the movements
 Of the rain-clouds, in the light of the glow-worms,
 Gathering on the top of branches
 Of the Acini trees; watching the clouds,
 They plan the harvest of their millet crops
 Heavy with ears; their long stems will
 Stand stiff when the grains are harvested.

--Perunkoucikanār.

45. நெய்தல்

இவளே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி,
 நீல் நிறப் பெருங் கடல் கலங்க உள்புக்கு
 மீன் எறி பரதவர் மகளே; நீயே,
 நெடுங் கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
 கடுந் தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே;
 நிணச் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி,
 இனப் புள் ஒப்பும் எமக்கு நலன் எவனோ ?
 புலவு நாறுதும்; செல நின்றீமோ!
 பெரு நீர் விளையுள் எம் சிறு நல் வாழ்க்கை
 நும்மொடு புரைவதோ அன்றே;
 எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே!

குறை வேண்டிய தலைவனைத் தோழி சேட்படுத்தது.

45. NEYTAL

(The companion of the heroine complains of incompatibility)

This girl is the daughter of the fisherfolk
Living in this small and pretty hamlet,
Close by the beach, who earn their living
By fishing in the sea, deep and blue.
You are the pet son of your affluent father,
The rider of swift-moving chariots,
And the chief of an ancient town,
In whose bazaar, flags are fluttering
Atop tall staves. We are no match to you;
We live by chasing away
The flocks of birds and protecting
The drying pieces of shark's flesh.
We smell badly! Do not approach us chief!
Our simple but sweet life is sustained
By the sea-products!
It is in no way a match to yours!
Your status is far superior to that of ours.

--Anonymous.

46. பாலை

வைகல்தோறும் இன்பமும் இளமையும்
 எய் கணை நிழலின் கழியும், இவ் உலகத்து;
 காணீர் என்றலோ அரிதே; அது நனி
 பேணீர் ஆகுவிர் - ஐய!
 பூண் அணி ஆகம் புலம்ப, பாணர்
 அயிர்ப்புக் கொண்டன்ன கொன்றை அம் தீம் கனி,
 பறை அறை கடிப்பின், அறை அறையாத் துயல்வா,
 வெவ்வளி வழங்கும் வேய் பயில் அழுவத்து,
 எவ்வம் மிகூஉம் அருஞ் சுரம் இறந்து,
 நன் வாய் அல்லா வாழ்க்கை
 மன்னாப் பொருட்பிணிப் பிரிதும் யாம் எனவே.

பிரிவு உணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

46. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero who plans
to go seeking riches)

You propose to tread a wilderness
Thick with bamboo-clusters and hard to cross
Where the well-ripened and sweet pods of konrai,
Are tossed by the hot summer wind.
They resemble the broken stems of yals
Of the pāṇar of sweet melody;
These strike against the rocks, swaying like
The short sticks with which drums are sounded.
You wish to part from my friend,
Leaving her bejewelled bosom
To languish in loneliness, all for garnering wealth,
Which is so transient and serves
No useful purpose. Remember chief,
Youth and pleasure vane each day,
Like the shadow of an arrow
Shot from a bow. It is hard to believe
That you do not realise this truth.
You do not seem to respect this,
Though you are well aware of it.

--Anonymous

47. குறிஞ்சி

பெருங் களிற்று உழுவை அட்டென இரும் பிடி
 உயங்குபிணி வருத்தமொடு இயங்கல்செல்லாது,
 நெய்தற் பாசடை புரையும் அம் செவிப்
 பைதல் அம் குழவி தழீஇ, ஒய்யென
 அரும் புண் உறுநரின் வருந்தி வைகும்
 கானக நாடற்கு, 'இது என' யான் அது
 கூறின் எவனோ--தோழி! வேறு உணர்ந்து,
 அணங்கு அறி கழங்கின் கோட்டம் காட்டி,
 வெறி என உணர்ந்த உள்ளமொடு மறி அறுத்து,
 அன்னை அயரும் முருகு நின்
 பொன் நேர் பசலைக்கு உதவாமாறே?

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகளுக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

--நல்வெள்ளியார்

47. KURIÑCI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard
by the hero who waits near the fence)

My friend,
Our lover is the chief of a mountain
Where a tiger kills a huge tusker
Causing its dark-hued mate to grieve;
It, out of limitless anguish, is unable to move about
And so abides in a place, grieving all along
Like those inflicted with grievous wounds--,
The while embracing its calf with comely ears,
Like the green leaves of Neytal.
What harm will befall me, dear,
If I meet him now and tell him,
That your present anguish is his making?
It is because, the frenzied dance
Arranged in our house will be of no use,
To remove the golden pallor on your body.
The dance will be performed
With goat-sacrifice on the behest of our mother
In which the Vēlan will use the Kalanku*
Mistaking your present grief
For the work of Lord Murukan.

- Nalvelliyar.

* A berry used in divination. Small pieces of stone also were used
instead of the berries.

48. பாலை

அன்றை அனைய ஆகி, இன்றும், எம்
 கண் உளபோலச் சுழலும்மாதோ –
 புல் இதழ்க் கோங்கின் மெல் இதழ்க் குடைப்பூ
 வைகுறு மீனின் நினையத் தோன்றி,
 புறவு அணி கொண்ட பூ நாறு கடத்திடை,
 கிடின்என அம்பின் கோல் தொடி மறவர்
 வடிநவில் அம்பின் வினையர் அஞ்சாது
 அமரிடை உறுதர, நீக்கி, நீர்
 எமரிடை உறுதர ஒளித்த காடே.

பிரிவு உணர்த்திய தலைவற்குத் தோழி சொல்லியது.

--பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

48. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero who disclosed
his proposed plan to go abroad)

Chief,

The forest was in full bloom

Sending forth sweet fragrance;

It wore a fresh look adorned with the Konrai flowers

Of delicate petals; those umbrella-like flowers

Are like the stars in the morning sky.

All of a sudden, there came advancing,

A band of brigands, who wore shoulder-bands;

They made thundering noise

While advancing towards us;

When they aimed at us their sharp darts,

You caused them take to their heels!

But you hid yourself in the forest,

At the sight of our kin (who followed us).

How fresh is chief, that scene,

In my mind! It is still preserved

By mine eyes.

--Pālaipātiya Perunkatunko.

49. நெய்தல்

படுதிரை கொழீஇய பால் நிற எக்கர்த்
 தொடியோர் மடிந்தெனத் துறை புலம்பின்றே;
 முடிவலை முகந்த முடங்கு இறாப் பரவைப்
 படு புள் ஒப்பலின் பகல் மாய்ந்தன்றே;
 கோட்டு மீன் எறிந்த உவகையர் வேட்டம் மடிந்து,
 எமரும் அல்கினர்; 'ஏமார்ந்தனம்' எனச்
 சென்று நாம் அறியின், எவனோ-தோழி!
 மன்றப் புன்னை மாச் சினை நறு வீ
 முன்றில் தாழையொடு கமழும்
 தெண் கடற் சேர்ப்பன் வாழ் சிறு நல் ஊர்க்கே ?

தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தது; சிறைப்புறமாகத்
 தோழி ஆற்றாமை வியந்ததூஉம் ஆம்.

-- நெய்தல் தத்தனார்

49. NEYTAL

(The companion of the heroine prepares the heroine for the tryst by night)

"The ford looks desolate,
 Without the girls who sported
 On the shore, filled with silvery sand,
 Thrown ashore by the battering waves.
 We have spent the day-time
 Chasing birds away from stealing
 The doll-like shrimps of curved back
 which were drying in the sun.
 Our kith and kin are now confined
 To their huts, their hearts full of joy,
 For their success in netting the horned sharks.
 We are now under the strict vigil of our parents!"
 What is wrong, my friend,
 If we tell him thus and read his mind,
 Meeting him in his small and beautiful village
 On the cool beach, where the flowers
 Of the Punnai trees of dark branches
 That thrive in the commonyard,
 Smell sweet, together with the flowers
 Of the fragrant screwpine, flourishing in the foreyards of houses?

--Neytal Tattanār.

50. மருதம்

அறியாமையின், அன்னை ! அஞ்சி,
 குழையன் கோதையன் குறும் பைந் தொடியன்
 விழவு அயர் துணங்கை தழுஉகம் செல்ல,
 நெடு நிமிர் தெருவில் கைபுகு கொடு மிடை
 நொதுமலாளன் கதுமெனத் தாக்கலின்,
 'கேட்போர் உளர்கொல், இல்லைகொல்? போற்றுக்' என,
 'யாணது பசலை' என்றனன்; அதன் எதிர்,
 'நாண் இலை, எலுவ!' என்று வந்திசினே—
 செறுநரும் விழையும் செம்மலோன் என,
 நறு நுதல் அரிவை! போற்றேன்,
 சிறுமை பெருமையின் காணது துணிந்தே,

தோழி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது.

--மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

50. MARUTAM

(The friend of the heroine refuses admittance to the pāṇan
who came as the messenger of the hero)

Friend,
 Our lover was going to participate
 In the Tunankai dance, enacted
 On the festival day; he was decked
 With ear-jewels, wreaths of flowers
 And fresh and small shoulder-bands;
 Out of my ignorance and also owing to the fear for you,
 I followed him (intending to catch hold of him).
 The man, who had now turned a stranger to us,
 Appeared very close to me, all of a sudden,
 In a curved spot of a long street.
 I shouted at him, "Is there no one
 To condemn you for your behaviour?"
 ' He reacted saying, "Your pallor is charming!"
 In spite of my knowing well,
 That he is one who commands
 Even the respect of his foes,
 I, out, of my ignorance,
 Did not hesitate to call him,
 A person devoid of all sense of shame!

-- Marutam Pātiya Ilankatunko.

51. குறிஞ்சி

யாங்குச் செய்வாம் கொல்--தோழி! ஓங்கு கழைக்
 காம்புடை விடர் அகம் சிலம்ப, பாம்பு உடன்று
 ஓங்கு வரை மிளிர ஆட்டி, வீங்கு செலல்
 கடுங் குரல் ஏற்றொடு கனை துளி தலைஇப்
 பெயல் ஆனாதே, வானம்; பெயலோடு
 மின்னு நிமர்ந்தன்ன வேலன் வந்தென,
 பின்னு விடு முச்சி அளிப்பு ஆனாதே;
 பெருந் தண் குளவி குழைந்த பா அடி,
 இருஞ் சேறு ஆடிய நுதல், கொல்களிறு
 பேதை ஆசினி ஓசித்த
 வீ ததர் வேங்கைய மலை கிழவோற்கே?

ஆற்றது ஏதம் அஞ்சி வேறுபட்டாள், வெறியாடலுற்ற இடத்து,
 சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

-- பேராலவாயர்

51. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend when her elders are busy
Arranging a ritual dance)

Causing echo in the clefts,
Which is thick with tall bamboo clusters,
And causing snakes roll out of pain
On every boulder, the mighty thunderbolts
Rumble and the clouds pour ceaselessly..
Now has come the Vēlan, spear in hand,
As if he were holding the lightning flash
Made straight; flowers will be worn
In my plaited hair during the sacrifice;
The accursed dance cannot be averted.
The one to be blamed is our lover-- the chief of a hilly realm .
Rich in Venkai trees shedding their blooms
Where a huge tusker whose legs had smashed
A huge and cool Kuḷavi and whose forehead is stained
With dusky mire,
Destroys a young ācini tree.

-- Maturai Perālavāyār.

52. பாலை

மாக் கொடி அதிரற் பூவொடு பாதிரித்
 தூத் தகட்டு எதிர் மலர் வேய்ந்த கூந்தல்
 மணம் கமழ் நாற்றம் மரீஇ, யாம் இவள்
 சுணங்கு அணி ஆகம் அடைய முயங்கி,
 வீங்கு உவர்க் கவவின் நீங்கல்செல்லேம்;
 நீயே, ஆள்வினை சிறப்ப எண்ணி, நாளும்
 பிரிந்து உறை வாழ்க்கை புரிந்து அமையலையே;
 அன்பு இலை; வாழி, என் நெஞ்சே! வெம்போர்
 மழவர் பெரு மகன் மா வள் ஓரி
 கை வளம் இயைவது ஆயினும்,
 ஐதே கம்ம, இயைந்து செய் பொருளே.

தலைமகன் செலவு அழுங்கியது.

--பாலத்தனார்

52. PĀLAI

(The hero gives up his journey to a foreign land)

O my heart!
 From the tresses of my darling issues forth sweet fragrance
 As she wears the dusky flowers of Atiral
 And also the flowers of Pātiri,
 Whose petals shine like beaten gold.
 I now enjoy that fragrance
 Holding close to my chest,
 Her breasts adorned with yellow specks.
 Her sweet arms are now thrown
 Around my body and I am unable
 To emerge out of her clasp.
 But you ceaselessly contemplate the abiding in a distant land
 Much valuing profit-yielding effort.
 You are loveless to the core!
 Hail to you my heart!
 The wealth you intend to come by
 May be as great as the generosity
 Of bountiful ōri, the lord of valiant fighters*
 Yet it is too insignificant
 When compared to the bliss which I now enjoy.

- Nappālātanār.

* Ori - He was one of the seven celebrated patrons.

He was renowned archers and the Lord of the Kolli hills.

53. குறிஞ்சி

யான் அஃது அஞ்சினென் கரப்பவும், தான் அஃது
 அறிந்தனள்கொல்லோ? அருளினள் கொல்லோ?
 எவன்கொல், தோழி! அன்னை கண்ணியது?—
 'வான் உற நிவந்த பெரு மலைக் கவாஅன்,
 ஆர் கலி வானம்தலைஇ, நடு நாள்
 கலை பெயல் பொழிந்தென, கானக் கல் யாற்று
 முளி இலை கழித்தன முகிழ் இணரொடு வரும்
 விருந்தின் தீம் நீர் மருந்தும் ஆகும்;
 தண்ணென உண்டு, கண்ணின் நோக்கி,
 முனியாது ஆடப் பெறின், இவள்
 பனியும் தீர்வள், செல்க!' என்றோளே!

வரைவு நீட்டிப்ப, தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

-- நல்வேட்டனார்

53. KURIŅCI

(The friend of the heroine speaks to her friend at the hero's
postponement of wedding)

Friend,

What could be our mother's intention?

Does it mean that she is aware of our affairs?

Can it be any indication

Of her love for us? Even as I concealed

The matter from mother, for fear of her anger,

She said unto me thus:

"In the high mountain thick with tall trees,

The thundering clouds started pouring

And the midnight showers have produced

Heavy flood in the wild and the pebbled streams

Full of boulders, the freshes carry with them

Dry leaves and bunches of flowers.

Go with your friends and sport in the streams;

Drink the sweet water and feel refreshed;

Feast your eyes with the beautiful sights;

It may even cure your friend's anguish.

--Nalvēttanār.

54. நெய்தல்

வளை நீர் மேய்ந்து, கிளை முதல் செலீஇ,
 வாப் பறை விரும்பினை ஆயினும், தூச் சிறை
 இரும் புலா அருந்தும் நின் கிளையொடு சிறிது இருந்து –
 கருங் கால் வெண் குருகு!- எனவ கேண்மதி;
 பெரும் புலம்பின்றே, சிறு புன் மாலை;
 அது நீ அறியின், அன்புமார் உடையை;
 நொதுமல் நெஞ்சம் கொள்ளாது, என் குறை
 இற்றாங்கு உணர உரைமதி தழையோர்
 கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்
 தெண் திரை மணிப் புறம் தைவரும்
 கண்டல் வேலி நும் துறை கிழவோற்கே!

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி.

--சேந்தங் கண்ண னார்

54. NEYTAL

(The heroine speaks when she is afflicted with excessive love)

White heron of dusky legs!
 You are eager to graze with your kin
 In the curved creek and then wing away to your abode.
 I beseech you to rest here for a while with your kind
 Of spotless feathers which are fond of eating
 The stinking fishes; this short-lived evening
 Is painful to me; if you realise my plight,
 It is very kind of you, heron!
 Please do not be unconcerned like a stranger
 But report to my lover,
 My plight as you have witnessed here.
 My lover is the chief of the littoral domain
 Where the Kantal trees serve as fence
 And where the Ñalal trees of rich foliage
 That are used for weaving garments for women,
 Lave the shining waves of the sea.

--Centankannanar

55. குறிஞ்சி

ஒங்கு மலை நாட! ஒழிக, நின் வாய்மை!
 காம்பு தலைமணந்த கல் அதர்ச் சிறுநெறி,
 உறு பகை பேணாது, இரவின் வந்து, இவள்
 பொறி கிளர் ஆகம் புல்ல, தோள் சேர்பு
 அறுகாற் பறவை அளவு இல மொய்த்தலின்,
 கண் கோள் ஆக நோக்கி, 'பண்டும்
 இணையையோ?' என வினவினள், யாயே;
 அதன் எதிர் சொல்லாளாகி, அல்லாந்து,
 என் முகம் நோக்கியோளே; 'அன்னாய்!
 "யாங்கு உணர்ந்து உய்குவள்கொல்?" என, மடுத்த
 சாந்த ஞெகிழி காட்டி ---
 ஈங்கு ஆயினவால்' என்றிசின் யானே.

வரைவிடை மெலிவு ஆற்றுவிக்கும் தோழி தலைவற்குச் சொல்லியது.

--பெருவழுதி

55. KURIÑCI

(The friend of the heroine speaks to the hero during the courting period)

Chief of the land with a stately mountain!
 Stop making false affirmations!
 You braved a jungle path, narrow and rocky
 And full of bamboo clusters
 During dark midnight, unmindful
 Of the hardships and embraced the bosom
 Of my friend -- the abode of the goddess of wealth—
 As you came wading through fragrant flowers
 To hug your beloved, the swarm of bees—
 The six-footed insects--that followed you
 Buzzed her arms also.
 Our mother, with her angry eyes
 Beheld it and said unto her,
 "Darling, is this your experience
 In the past also?"
 Feeling a shock in her heart,
 And quite unable to offer a reply,
 My friend gazed at my face helplessly.
 When I was worried with the thought
 As to how she would tide over the situation,
 I suddenly said to mother:
 "Mother! It is because of these!"
 Pointing to the sandalwood pieces
 That were burning in the oven.

--Peruvaluti.

56. பாலை

குறு நிலைக் குரவின் சிறு நனை நறு வீ
 வண்டு தரு நாற்றம் வளி கலந்து ஈய,
 கண் களி பெறுஉம் கவின் பெறு காலை,
 எல் வளை ஞெகிழ்த்தோர்க்கு அல்லல் உறீஇச்
 சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக்கு அசாவா,
 ஒருங்கு வரல் நசையொடு, வருந்தும்கொல்லோ?
 அருளான் ஆதலின், அழிந்து இவண் வந்து,
 தொல் நலன் இழந்த என் பொன் நிறம் நோக்கி,
 'ஏதிலாட்டி இவள்' எனப்
 போயின்றுகொல்லோ, நோய் தலைமணந்தே?

வரைவிடை மெலிவு ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.

--பெருவழுதி

56. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend who consoled her during
the premarital period)

The short-trunked Kuravam trees
Of tiny, tender shoots issue forth
Sweet fragrance, as their blooms
Are kindled by buzzing bees.
The flowing breeze disseminates
The sweet scent all over the jungle:
This is a pleasant evening.
Feasting the eyes of the onlookers.
Now my heart has rushed to the place
Where our lover who caused my bangles to slip, stays now.
Does my heart now suffer with him there,
Offering him counsel, to accomplish his mission?
Does it intend to follow him
On his homeward travel?
Will it return here ill-treated by him?
Will it go there again laden with grief
Having missed me, unable to identify
My charmless person, bedaubed
Wholly with golden pallor?
I know not what had betid.
How can I this endure?

--Peruvaluti.

57. குறிஞ்சி

தடங்கோட்டு ஆமான், மடங்கல் மா நிரைக்
 குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தென,
 துஞ்சு பதம் பெற்ற துய்த் தலை மந்தி
 கல்லென் சுற்றம் கை கவியாக் குறுகி,
 வீங்கு சுரை ஞெழுங்க வாங்கி, தீம் பால்
 கல்லா வன் பறழ்க் கைந் நிறை பிழியும்
 மா மலை நாட! மருட்கை உடைத்தே
 செங் கோல், கொடுங் குரல், சிறு தினை வியன் புனம்
 கொய் பதம் குறுகும்காலை, எம்
 மை ஈர் ஓதி மாண் நலம் தொலைவே!

செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு கடாயது.

--பொதும்பில் கிழார்

57. KURIÑCI

(The confidante of the heroine speaks to the hero
importuning him to wed his beloved betimes)

O chief of a mountain!
 In your domain, a huge herd of wild cows
 Of bent horns, together with tender calves
 Rest beneath the Venkai trees
 That dot the hill-side;
 A downy-headed she-monkey
 Finds the cattle sleeping;
 It silences its dinsome kin
 With the show of its hand
 And nears one of the cows,
 Presses its swollen teats
 And fills with its sweet milk,
 The hands of its young one strong
 Of inborn skill.
 Behold the vast field of red-stalked
 And bent-earned millet-crops!
 This is the proper time for harvesting
 The ripened ears of corn.
 (My friend will be staying at home
 After the harvest is over.)
 In that case, O chief, know that this girl
 Of dark and comely tresses
 Will be bereft of her great beauty!
 I am greatly bewildered on account of this!
 --Potumpil Kilār.

Latent Meaning:

Like the monkey that fearlessly approaches a cow at the opportune time and feeds its cub with milk, the hero should brave the harmful jungle path, fetch riches, wed her soon and protect her.

58. நெய்தல்

பெரு முது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
 சிறுதோட் கோத்த செவ் அரிப்பறையின்
 கண்ண கத்து எழுதிய குரீஇப் போல,
 கோல் கொண்டு அலைப்பப் படிஇயர்மாதோ--
 வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்
 முரசு முதல் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
 வெண் கோடு இயம்ப, நுண் பனி அரும்ப,
 கையற வந்த பொழுதொடு மெய் சோர்ந்து,
 அவல நெஞ்சினம் பெயர், உயர் திரை
 நீடு நீர்ப் பனித் துறைச் சேர்ப்பன்
 ஓடு தேர் நுண் நுகம் நுழைந்த மாவே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் போக்கு நோக்கி,
 தோழி மாவின் மேல்வைத்துச் சொல்லியது.

-- முதுகூற்றனார்

58. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during the tryst by day)

May these horses be beaten with sticks
 Like the sweet-toned drums whose visages
 Display the figures of sparrows,
 And suspended from the shoulders
 Of the richly jewelled lads of affluent families!
 The horses are yoked to the fleeting chariot
 Of the chief of the cool shore
 Of the deep sea of rising waves!
 They caused us to return
 With grief-laden hearts and exhausted bodies
 During the eventide which renders helpless
 The lonely ones -- the eventide,
 When minute dew-drops fall
 And when drums and white conch-shells
 Of Veliyan Vēnmān are sounded
 And when rows of lamps are lit.

--Mutukurranār.

59. முல்லை

உடும்பு கொலீஇ, வரி நுணல் அகழ்ந்து,
 நெடுங் கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி,
 எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
 பல் வேறு பண்டத் தொடை மறந்து, இல்லத்து,
 இரு மடைக் கள்ளின் இன் களி செருக்கும்
 வன் புலக் காட்டு நாட்டதுவே-அன்பு கலந்து
 நம்வயின் புரிந்த கொள்கையொடு, நெஞ்சத்து
 உள்ளினள் உறைவோன் ஊரே; முல்லை
 நுண் முகை அவிழ்ந்த புறவின்
 பொறை தலை மணந்தன்று; உயவுமார் இனியே.

வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

--கபிலர்

59. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer during his homeward journey)

My beloved has boundless love for me;
Her heart never ceases to think of me;
She now abides in our village
Situating in a hard-soiled woodland;
Here, a hunter goes a-hunting
During the day time and catches
The wild lizards, digs out striped toads,
And also the winged cochineal insects
From the tall columns of white ants
And then hunts a hare.
He makes a bundle of all these
And carries it home on his shapely shoulders,
Only to forget everything and sleep,
After getting intoxicated with abundant toddy.
She stayed all these days
With patience, in the pasture,
Where minute Mullai buds burgeon
Alas, her grief will be acute indeed!
-- Kapilar.

60. மருதம்

மலை கண்டன்ன நிலை புணர் நிவப்பின்
 பெரு நெற் பல் கூட்டு எருமை உழவ!
 கண்படை பெறாஅது, தண் புலர் விடியல்,
 கருங் கண் வராஅல் பெருந் தடி மிளிர்வையொடு
 புகர்வை அரிசிப் பொம்மற் பெருஞ் சோறு
 கவர் படு கையை கழும மாந்தி,
 நீர் உறு செறுவின் நாறு முடி அழுத்த, நின்
 நடுநரொடு சேறி ஆயின், அவண
 சாயும் நெய்தலும் ஒம்புமதி; எம்மில்
 மா இருங் கூந்தல் மடந்தை
 ஆய் வளைக் கூட்டும் அணியுமார் அவையே.

சிறைப்புறமாக உழவர்க்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது.
 --தூங்கலோரியார்

60. MARUTAM

(The companion indicates to the hero that the heroine is
under the vigil of her elders)

O farmer!
 You till your land employing buffalo-bulls;
 You possess many a granary with plenty of paddy
 All looking tall like hills.
 Having spent a sleepless night,
 If you, during cool dawn,
 When darkness takes leave,
 Eagerly eat the big balls of cooked rice,
 Together with the huge and fleshy pieces
 Of the dark-eyed Varäl fish,
 And go to your watery field
 With your farmhands to plant the seedlings,
 Please take care, not to weed out
 The Pancāy grass and the Neytal!
 They will serve as the bracelets
 And garment for our heroine
 Of dark and dense tresses,
 --Tūñkal Ōriyār.

61. குறிஞ்சி

கேளாய், எல்ல தோழி! அல்கல்
 வேணவா நலிய, வெய்ய உயிரா,
 ஏ மான் பிணையின் வருந்தினெனாக,
 துயர் மருங்கு அறிந்தனள்போல, அன்னை ,
 'துஞ்சாயோ, என் குறுமகள்?' என்றலின்,
 சொல் வெளிப்படாமை மெல்ல என் நெஞ்சில்,
 'படு மழை பொழிந்த பாறை மருங்கில்
 சிரல் வாய் உற்ற தளவின், பரல் அவல்,
 கான் கெழு நாடற் படர்ந்தார்க்குக்
 கண்ணும் படுமோ?" என்றிசின், யானே.

தலைவன் வரவு உணர்ந்து, தலைவிக்குச் சொல்லுவாளாய்த்
 தோழி சொல்லியது.

--சிறுமோலிகனார்

61. KURIÑCI

(The friend of the heroine speaks to her friend aware of the
arrival of the hero)

Hearken to me my friend!

Last night, I grieved abed with deep sighs

Like a doe which was shot by an arrow,

Owing to my excessive love,

When our mother asked me,

“Young darling! Don't you get sleep?”

As if she was aware of our suffering.

At this, I thought aloud thus:,

“How can we get sleep

When we are thinking of the chief of a woodland

Where due to heavy downpour,

The pits are water-filled

And the Taḷavam vines that flourish close by a boulder.

Have abundant buds, sharp like the beaks of kingfishers?”

--Cirumōlikanār.

62. பாலை

வேர் பிணி வெதிரத்துக் கால் பொரு நரல் இசை
 கந்து பிணி யானை அயா உயிர்த்தன்ன
 என்றாழ் நீடிய வேய் பயில் அழுவத்து,
 குன்று ஊர் மதியம் நோக்கி, நின்று, நினைந்து,
 உள்ளினென் அல்லெனோ, யானே - 'முள் எயிற்று,
 திலகம் தைஇய தேம் கமழ் திரு நுதல்,
 எமதும் உண்டு , ஓர் மதிநாட் டிங்கள்,
 உரறு குரல் வெவ் வளி எடுப்ப, நிழல் தப
 உலவை ஆகிய மரத்த
 கல் பிறங்கு உயர் மலை உம்பரஃது' எனவே?

முன் ஒரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்து வந்த தலைவன்,
 பின்னும் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் செலவு அழுங்குவித்தது.
 --இளங்கீரனார்

62. PĀLAI

(The hero advises his heart against parting from the heroine recalling his past experience)

O my heart!
 Once I trod a wilderness
 Thick with bamboo-clusters of entangled roots;
 These bamboos creaked owing to the blowing summer wind;
 The creaking noise sounded
 Like the sigh of tethered tuskers.
 Beholding the moon, which crawled over the hill,
 I was reminded of the full-moon I possessed –
 The full-moon, exclusively mine wealth!
 It has thorn-sharp teeth and fragrant forehead
 Adorned with tilak!
 I thought too that the moon abode
 Beyond the huge hill of shining rocks
 And shadeless trees, their branches
 And twigs rendered barren
 By the swift-blowing westerly.
 --Iḷankiranār.

63. நெய்தல்

உரவுக் கடல் உழந்த பெரு வலைப் பரதவர்
 மிகு மீன் உணக்கிய புது மணல் ஆங்கண்,
 கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை
 விழவு நாறு விளங்கு இணர் அவிழ்ந்து உடன் கமழும்
 அழுங்கல் ஊரோ அறன் இன்று; அதனால்,
 அறன் இல் அன்னை அருங் கடிப் படுப்ப,
 பசலை ஆகி விளிவதுகொல்லோ –
 புள் உற ஒசிந்த பூ மயங்கு அள்ளல்
 கழிச் சுரம் நிவக்கும் இருஞ் சிறை இவுளி
 திரை தரு புணரியின் கழுஉம்
 மலி திரைச் சேர்ப்பனொடு அமைந்த நம் தொடர்பே?

அலர் அச்சத்தால் தோழி சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது.
 --உலோச்சனார்

63. NEYTAL

(The friend of the heroine indicates the confinement of the heroine to their house)

O my friend!
 We made friendship with the lord
 Of a littoral domain
 Where the birds by their perching,
 Cause the flowers fall down from the trees.
 These flowers get mixed with the mire
 Along the shores of the creeks;
 The horses fastened to the yoke
 Pull the chariot through these marshy paths
 And then get themselves cleansed by the waves;
 Our village, devoid of all virtue,
 Resounds with gossip; I fear as if that kinship
 Will now become nothing,
 Turning sallow, as our loveless mother
 Has confined us to our home.
 This is a village, girt with fresh sand-dunes,
 Where the fisherfolk, possessing big nets,
 Toil hard in the mighty ocean
 And dry their netted fishes galore.
 Here the Punnai trees
 In the stinking shore are full of glittering flowers
 That smell sweet like a festival day.

- Uloccanar.

64. குறிஞ்சி

என்னர் ஆயினும் இனி நினைவு ஒழிக!
 அன்னவாக இனையல் தோழி!-- யாம்
 இன்னமாக நத் துறந்தோர் நட்பு எவன்?
 மரல் நார் உடுக்கை மலை உறை குறவர்
 அறியாது அறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்
 வறனுற்று ஆர முருக்கி, பையென
 மரம் வறிதாகச் சோர்ந்து உக்காங்கு, என்
 அறிவும் உள்ளமும் அவர் வயின் சென்றென,
 வறிதால், இகுளை! என் யாக்கை; இனி அவர்
 வரினும், நோய் மருந்து அல்லர்; வாராது
 அவணர் ஆகுக, காதலர்! இவண் நம்
 காமம் படர் அட வருந்திய
 நோய் மலி வருத்தம் காணன்மார் எமரே!

பிரிவிடைத் தலைவியது அருமை கண்டு தூதுவிடக் கருதிய தோழிக்குத்
 தலைவி சொல்லியது.

--உலோச்சனார்

64. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend who proposed to send a messenger to the hero)

My friend,
 Do not think of our lover
 However great be his worth.
 Grieve not with the thought
 That he has forsaken us.
 Of what use is the kinship with him?
 For, he forsook us causing so much pain.
 Like the tiny-leaved sandal tree
 That slowly dies of dehydration,
 As the foresters who wear garments wrought of Maral-fibre
 Had unknowingly cut its bark,
 My body has become almost hollow
 As my mind and heart had gone to him.
 Even if he comes now,
 He will prove no medicine to our present malady.
 Let him stay in the place of his sojourn..
 Let not our kin know of our anguished state
 Caused by love-sickness!*

- Uloccanár.

*The heroine prefers to die and thus escape the scandal of her kith and kin.

65. குறிஞ்சி

அமுதம் உண்க, நம் அயல் இலாட்டி!—
 கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக் காண் யாற்றுக்
 கலங்கும் பாசி நீர் அலைக் கலாவ,
 ஒளிறு வெள் அருவி ஒண் துறை மடுத்து,
 புலியொடு பொருத புண் கூர் யானை
 நற் கோடு நயந்த அன்பு இல் கானவர்
 விற் சுழிப்பட்ட நாமப் பூசல்
 உருமிடைக் கடி இடி கரையும்
 பெரு மலை நாடனை 'வருஉம்' என்றோளே.

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

--கபிலர்

65. KURIÑCI

(The heroine's friend speaks after having heard an augury)

Our lover is the chief of a montane region
 Where a tusker is grievously wounded
 In a fight with a tiger, in the ford
 Of a silvery stream and causes the green algae spread
 All over the wild stream that flows
 Eroding its banks, where the heartless hunters
 Aim arrows at it, to pull out its beautiful tusks
 Causing the elephant to trumpet,
 Like the rumbling thunder!
 May the woman who lives next to our house,
 Taste of heavenly nectar for, she augured
 The coming of our lover,
 In her voice as sweet as kitankil*.

- Kapilar.

* Kitankil was a beautiful town. It was glorified by the poet Poikaiyār.

Latent Meaning

The elephant which got wounded after fighting a tiger--
 The heroine who grieves owing to the assailing of her love-sickness.

The hunters shooting darts--
 The village women gossiping about heroine

The elephant's trumpeting--
 The sorrow of the heroine owing to the village gossip.

The trumpeting causing echo in the mountain--
 The news of the heroine's grief reaching the ears of the hero.

66. பாலை

மிளகு பெய்தனைய சுவைய புன் காய்
 உலறு தலை உகாஅய்ச் சிதர் சிதர்ந்து உண்ட
 புலம்பு கொள் நெடுஞ் சினை ஏறி, நினைந்து, தன்
 பொறி கிளர் எருத்தம் வெறிபட மறுகி,
 புன் புறா உயவும் வெந் துகள் இயவின்,
 நயந்த காதலற் புணர்ந்தனள் ஆயினும்,
 சிவந்து ஒளி மழுங்கி அமர்த்தனகொல்லோ –
 கோதை மயங்கினும், குறுந் தொடி நெகிழினும்,
 காழ் பெயல் அல்குல் காசு முறை திரியனும்,
 மாண் நலம் கையறக் கலுழும் என்
 மயாக் குறுமகள் மலர் ஏர் கண்ணே ?

மனை மருட்சி.

--இனிசந்த நாகனார்

66. PĀLAI

(The mother laments over the elopement of her daughter)

My beloved daughter, now treads a barren land
 Parched by the aestival heat.
 I am greatly anguished with the thought
 That her flowery eyes would have turned ruddy
 And lost their lustre. My daughter
 Used to weep bitterly, spoiling all her charm,
 Ignorant of the means
 To set right her entangled wreaths;
 She grieved too, when her bracelets slipped
 Or her waist-band with golden medals
 Got disturbed. Alas, such a lass now walks
 A flaming wilderness, where a small pigeon
 Eats the coarse-looking Ukāy fruits
 After having chased away
 The swarms of bees;
 The Ukāy fruit has a burning taste
 As if mixed with powdered pepper;
 They are the fruits of the Ukāy tree
 With dry branches; the pigeon
 Regrets its crazy act of eating
 And the down on its striped neck
 suffers horripilation.

--Inicantanakanār.

Latent meaning:

The mother fears that her daughter would suffer for her seeking of the false pleasure from her lover, even like the bird that now suffers after tasting the Ukay fruit of burning taste.

67. நெய்தல்

சேய் விசம்பு இவர்ந்த செழுங் கதிர் மண்டிலம்
 மால் வரை மறைய, துறை புலம்பின்றே;
 இறவு அருந்தி எழுந்த கருங் கால் வெண் குருகு
 வெண் கோட்டு அருஞ் சிறைத் தாஅய், கரைய
 கருங் கோட்டுப் புன்னை இறைகொண்டனவே;
 கணைக் கால் மா மலர் கரப்ப, மல்கு கழித்
 துணைச் சுறா வழங்கலும் வழங்கும்; ஆயிடை,
 எல் இமிழ் பனிக் கடல், மல்கு சுடர்க் கொளீஇ,
 எமரும் வேட்டம் புக்கனர்; அதனால்,
 தங்கின் எவனோதெய்ய - பொங்கு பிசிர்
 முழவு இசைப் புணரி எழுதரும்
 உடை கடற் படப்பை எம் உறைவின் ஊர்க்கே ?

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

--பேரி சாத்தனார்

67. NEYTAL

(The heroine's friend importunes the hero to wed her friend betimes)

The sun of effulgent rays that rose
 To the dizzy heights of the sky
 Has now set behind the western mountain;
 The ford is desolate; the dusky-legged white herons
 Which preyed upon the shrimps
 Now fly over the silvery heaps of salt
 With a sweep of their lovely wings and settle
 On the dark-branched Punnai trees along the beach;
 The creeks are heavily flooded;
 The flood conceals the comely flowers
 Of the fleshy-stalked Neytal;
 The shark-pairs roam about in the flood;
 Our kin have gone to the cold sea
 Of roaring waves, in their boats,
 Carrying bright-flamed lamps with them.
 What is wrong, O chief, if you resolve to stay
 In our pleasant village on the shore,
 Where the waves get broken
 Sounding like drums and throw off drops of water?

--Pēricāttanār.

68. குறிஞ்சி

'விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது,
 இளையோர் இல்லிடத்து இச்செறிந்திருத்தல்
 அறனும் அன்று; ஆக்கமும் தேய்ம்' என ---
 குறு நுரை சுமந்து, நறு மலர் உந்தி,
 பொங்கி வரு புது நீர் நெஞ்சு உண ஆடுகம்,
 வல்லிதின் வணங்கிச் சொல்லுநர்ப் பெறினே;
 'செல்க' என விடுநள்மன்கொல்லோ எல் உமிழ்ந்து
 உரவு உரும் உரறும் அரை இருள் நடு நாள்,
 கொடி நுடங்கு இலங்கின மின்னி,
 ஆடு மழை இறுத்தன்று, அவர் கோடு உயர் குன்றே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

-- பிரான் சாத்தனார்

68. KURIŃCI

(The friend, of the heroine informs the hero of the confinement
of the heroine)

My friend,
This is dark mid-night; now the mighty thunder rumbles;
The lightning flashes over
Our lover's lofty mountain;
The moving clouds sway
Like creepers, and now
They abide on the hill and pour amain;
If we can cause someone to approach our mother
Right now, and tell her humbly
That to stay at home without sporting
With their mates is not desirable for the young,
And that it will adversely affect
Their healthy growth,
Will she permit us to go and sport?
Should she permit,
We will sport to our hearts' content
In the frothing flood
That carries with it fragrant flowers!

- Piran Cāttanár.

69. முல்லை

பல்கதிர் மண்டிலம் பகல் செய்து ஆற்றி,
 சேய் உயர் பெரு வரைச் சென்று, அவண் மறைய,
 பறவை பார்ப்புவயின் அடைய, புறவில்
 மா எருத்து இரலை மடப் பிணை தழுவ,
 முல்லை முகை வாய் திறப்ப, பல் வயின்
 தோன்றி தோன்றுபு புதல் விளக்கு உறாஅ;
 மதர்வை நல் ஆன் மாசு இல் தெண் மணி,
 கொடுங் கோற் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி,
 ஐது வந்து இசைக்கும் அருள் இல் மாலை,
 ஆள்வினைக்கு அகன்றோர் சென்ற நாட்டும்
 இணையவாகித் தோன்றின்,
 வினை வலித்து அமைதல் ஆற்றலர்மன்னே!

வினைவயிற் பிரிதல் ஆற்றாளாய தலைவி சொல்லியது.

--சேந்தம்பூதனார்

69. MULLAI

(The heroine speaks when she is informed of her lover's proposal
to part from her)

The multi-rayed sun has retired to the lofty mountain
 After having shone all through the day,
 And the merciless evening has set in;
 The birds rush toward their nests where their fledgelings abide;
 The fleshy-necked bucks in the wood
 Embrace their loving mates; the Mullai buds blow;
 The Kantal flowers unfold and glow like lamps;
 The clear tinkling of the bells
 Which adorn the necks of the lovely
 And lordly cows, mingles with the sweet melody
 Of the cowherds with crooked staves.
 Will this dolorous evening hour pervade,
 The region of our lover's sojourn too?
 If it does, our lover cannot bear to abide there,
 Any longer with a heart craving return.

- Cintampūtanār.

70. மருதம்

சிறுவெள்ளாங்குருகே! சிறு வெள்ளாங்குருகே!
 துறை போகு அறுவைத் தூ மடி அன்ன
 நிறம் கிளர் தூவிச் சிறு வெள்ளாங்குருகே!
 எம் ஊர் வந்து, எம் உண்துறைத் துழைஇ,
 சினைக் கெளிற்று ஆர்கையை அவர் ஊர்ப் பெயர்தி;
 அனைய அன்பினையோ, பெரு மறவியையோ
 ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரக்கும்
 கழனி நல் ஊர் மகிழ்நர்க்கு என்
 இழை நெகிழ் பருவரல் செப்பதோயே?

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி.

--வெள்ளி வீதியார்

70. MARUTAM

(The heroine gives vent to her unbounded passion)

Small white heron! O tiny white heron!
 Tiny white heron, your feathers
 Bright like pure white cloth
 Washed neatly in a ford!
 You have not spoken of my malady
 That causes my jewels slip,
 To my lover, the chief of a lovely village
 Full of fields, from where
 Sweet water flows down
 To our hamlet and spreads all over.
 You can visit our village,
 Prey upon the pregnant keḷir-fish
 In the clear-watered tank
 And go back to his place.
 Do you have this much love,
 On will you ignore me
 In your forgetfulness?
 --Vellivītiyar.

71. பாலை

மன்னாப் பொருட் பிணி முன்னி, 'இன்னதை
 வளை அணி முன்கை நின் இகுளைக்கு உணர்த்து' எனப்
 பல் மாண் இரத்திர் ஆயின், 'சென்ம்' என,
 விடுநள் ஆதலும் உரியள்; விடினே,
 கண்ணும் நுதலும் நீவி, முன் நின்று,
 பிரிதல் வல்லிரோ – ஐய! செல்வர்
 வகை அமர் நவ் இல் அக இறை உறையும்
 வண்ணப் புறவின் செங் காற் சேவல்
 வீழ் துணைப் பயிரும் கையறு முரல் குரல்
 நும் இலள் புலம்பக் கேட்டொறும்
 பொம்மல் ஓதி பெரு விதுப்புறவே?

தலைவனைத் தோழி செலவு அழுங்குவித்தது.

--வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்

71. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero who intends
to part from his beloved)

Chief,
Your heart is strongly bound
By the desire to come by wealth!
But know that wealth is transient.
You request me again and again,
To appraise my friend of bangled wrists,
Of your plan to go in quest of wealth.
You ask me to help you get her consent.
She may even agree.
But ponder over well,
If you can part from your beloved
Of comely hair, who will be assailed
By intense grief, whenever she hears
In loneliness, the call of the red-legged male dove,
For union with
Its beloved mate that lives
Inside the eave of the house of affluent folks,
Which is well-furnished?
Are you strong enough to stand before her,
And take leave of her,
Stroking in love, her brows and forehead?
--Vannappurakkantarattanār.

72. நெய்தல்

'பேணுப பேணார் பெரியோர்' என்பது
 நாணுத் தக்கன்று, அது காணுங்காலை;
 உயிர் ஓரன்ன செயிர் தீர் நட்பின்
 நினக்கு யான் மறைத்தல் யாவது? மிகப் பெரிது
 அழிதக்கன்றால் தானே; கொண்கன்,
 'யான் யாய் அஞ்சுவல்' எனினும், தான் எற்
 பிரிதல் சூழான்மன்னே; இனியே
 கானல் ஆயம் அறியினும், 'ஆனாது,
 அலர் வந்தன்றுகொல்?" என்னும்; அதனால்,
 'புலர்வதுகொல், அவன் நட்பு!' எனா
 அஞ்சுவல் -தோழி! -- என் நெஞ்சத்தானே!

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

-- இளம்போதியார்

72. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine
to be overheard by the hero)

Friend,
I am ashamed to say
That men of honour will fail
To uphold what they cherish high in their life.
Can I hide the truth from you,
Whose friendship with me is so dear,
As if we share a single life?
How shameful is it to me,
To say thus to you?
Those days are now gone
When he preferred to part from us
Even when I expressed our fear
For our mother. But now,
He fears very much
That it will cause gossip
Even if it is known to our playmates
In the beach. I fear inwardly,
That our friendship with our lover will wither away.

--Ilampotiyār.

73. பாலை

வேனில் முருக்கின் விளை துணர் அன்ன
 மாணா விரல வல் வாய்ப் போய்
 மல்லல் மூதூர் மலர்ப் பலி உணீஇய,
 மன்றம் போழும் புன்கண் மாலை,
 தம்மொடும் அஞ்சும் நம் இவண் ஒழியச்
 செல்ப என்ப தாமே -- செவ் அரி
 மயிர் நிரைத்தன்ன வார் கோல் வாங்கு கதிர்ச்
 செந்நெல்அம் செறுவின் அன்னம் துஞ்சும்
 பூக் கெழு படப்பைச் சாய்க்காட்டு
 நுதற் கவின் அழிக்கும் பசலையும்,
 அயலோர் தூற்றும் அம்பலும், அளித்தே.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியது.
 --மூலங்கீரனார்

73. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend knowing beforehand
the plan of her lover to part from her)

My friend,
We are poor women who used to tremble in fear
Even while being in our lover's company,
During painful evening hours
When the cruel-mouthed ghouls
Of fearsome fingers, resembling
The bunches of ripe pods of the
Murunkai tree during summer,
Would cleave the commonyard of this village,
Which is hoary and prosperous,
To receive the flower-offering;
Our lover will part from us, they say,
Leaving us to the village gossip.
If he parts, pallor will pervade
And destroy the charm
Of our forehead, which is like Cāykkāḷu
Rich in flowery gardens,
Where swans sleep amidst paddy fields
With long, dense and bent ears
Which resemble the lines of hair soft and red!
(How shall I bear with all these?)

- Mūlankiranār

Cāykkātu: It is the western part of Pukār, the renowned seaport of the great Colas.

Poet Marutan Ilanakanār glorifies this place in one of his poems. 'Akam: 220

St. Tirugnanasampandar also celebrated this place in his songs. Tevaram: 174 and 177

74. நெய்தல்

வடிக் கதிர் திரித்த வல் ஞாண் பெரு வலை
 இடிக் குரற் புணரிப் பௌவத்து இடுமார்,
 நிறையப் பெய்த அம்பி, காழோர்
 சிறை அருங் களிற்றின், பரதவர் ஓய்யும்
 சிறு வீ ஞாழற் பெருங் கடற் சேர்ப்பனை,
 'ஏதிலாளனும்' என்ப; போது அவிழ்
 புது மணற் கானல் புன்னை நுண் தாது,
 கொண்டல் அசை வளி தூக்குதொறும், குருகின்
 வெண் புறம் மொசிய வார்க்கும், தெண் கடல்
 கண்டல் வேலிய ஊர், 'அவன்
 பெண்டு' என அறிந்தன்று; பெயர்த்தலோ அரிதே!

தலைவி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது.

--உலோச்சனார்

74. NEYTAL

(The heroine speaks to the Pāṇan)

Our lover, the chief of a littoral region,
 People say, has turned altogether a stranger.
 His domain is rich in tiny-flowered Ñālal trees;
 Here, the fishermen steer their boats
 Into the waters and move
 Like so many tuskers, that run amuck
 Defying the control of mahouts;
 The barks are with big nets filled;
 They are nets, woven of strong threads
 Spun with the help of shapely spindles,
 To be cast in the sea of thundering waves.
 This seashore hamlet, fenced
 By the kantāl trees, is rich in Punnai trees;
 Which thrive in the groves
 Full of fresh sand, strewn with flowers;
 Whenever the easterly blows, the fine pollen
 Of these trees fall down and cover
 The backs of the white herons.
 This village also speaks
 That she (a hetaira) has become
 His spouse and none can do away
 With that kinship.

(So Pāṇa! Do not come here!)

--Uloccanár

75. குறிஞ்சி

நயன் இன்மையின், பயன் இது என்னாது,
 பூம் பொறிப் பொலிந்த, அழல் உமிழ் அகன் பை,
 பாம்பு உயிர் அணங்கியாங்கும் ஈங்கு இது
 தகா அது - வாழியோ , குறுமகள்! - நகாஅது
 உரைமதி; உடையும் என் உள்ளம் - சாரல்
 கொடு விற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
 பச்சூன் பெய்த பகழி போல,
 சேயரி பரந்த மா இதழ் மழைக் கண்
 உறாஅ நோக்கம் உற்ற என்
 பைதல் நெஞ்சம் உய்யுமாறே,

சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகன் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

--மாமூலனார்

75. KURIÑCI

(The hero speaks to the friend of the heroine)

Young lass, may you prosper!
 As you are devoid of all virtue,
 You hurt me with your unkind words;
 Your words are as deadly as the stink
 Of a snake, finely speckled
 And deadly poisonous!
 It is unethical on your part
 To laugh at me!
 Pray, show me a way
 To save my grieving heart
 From the unkind glances
 Of your friend's eyes, cool and red-streaked
 And resembling the blood-stained darts
 Which a hunter, in the hillside,
 Just pulls out after having shot
 A wild boar endowed with tusks.

--Māmūlanār.

76. பாலை

வருமழை கரந்த வால் நிற விசும்பின்
 நுண் துளி மாறிய உலவை அம் காட்டு
 ஆல நீழல் அசைவு நீக்கி,
 அஞ்சுவழி அஞ்சாது, அசைவழி அசைஇ,
 வருந்தாது ஏகுமதி-வால் இழைக் குறுமகள்!—
 இம்மென் பேர் அலர் நும் ஊர்ப் புன்னை
 வீ மலர் உதிர்ந்த தேன் நாறு புலவின்
 கானல் வார் மணல் மரீஇ,
 கல் உறச் சிவந்த நின் மெல் அடி உயற்கே!

புணர்ந்து உடன்போகாநின்ற தலைவன் இடைச் சுரத்துத்தலைவிக்கு
 உரைத்தது.

--அம்மூவனார்

76. PĀLAI

(The hero consoles the heroine during elopement)

O darling with glittering jewels!
 This is a forest assailed by violent wind;
 The clouds have failed to pour;
 There is not even the scattering
 Of fine drops from the white clouds.
 You need not dread, while walking,
 Even the places which others dread;
 Walk without pain; rest under
 The banyan tree and shed your fatigue;
 Rest in the places of your choice
 And proceed, so that your slender feet
 Which have suffered and turned ruddy
 By your treading the pebbled path
 Will be relieved of their pain!
 Alas, thy are the feet
 Which are only used to walk
 In the sandy beach dight with groves
 Where the fallen flowers of Punnai
 Smell sweet in your village
 That ever bustles with gossip!

--Ammūvanār.

77. குறிஞ்சி

மலையன் மா ஊர்ந்து போகி, புலையன்
 பெருந் துடி கறங்கப் பிற புலம் புக்கு, அவர்
 அருங் குறும்பு எருக்கி, அயா உயிர்த்தா அங்கு
 உய்த்தன்றுமன்னே--நெஞ்சே! -- செவ் வேர்ச்
 சினைதொறும் தூங்கும் பயம் கெழு பலவின்
 சுளையுடை முன்றில், மனையோள் கங்குல்
 ஒலி வெள் அருவி ஒலியின் துஞ்சும்
 ஊறலஞ் சேரிச் சீறார், வல்லோன்
 வாள் அரம் பொருத கோள் நேர் எல் வளை
 அகன் தொடி செறித்த முன்கை , ஒள் நுதல்,
 திதலை அல்குல், குறுமகள்
 குவளை உண்கண் மகிழ் மட நோக்கே.

பின்னின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
 --கபிலர்.

77. KURIÑCI

(The hero speaks to his heart)

My heart!
 Malayan rode on his horse
 And besieged the alien territories
 When war-drums thundered, sounded by the lowly ones;
 He devastated many a fortress,
 Difficult to capture, and heaved sighs of relief.
 Even like that Malayan who triumphed over his foes,
 The joyful and tender glances of the eyes,
 Fed with khol, of our young darling
 Have triumphed over us
 And so we are now drawn toward her.
 She has a forelap, richly adorned with yellow speckles;
 Her forearms are bedecked with clasping
 And shining bangles; these are bangles
 Wrought by an expert smith using a file.
 She abides in a small village
 Of a few streets, where abound jack trees.
 From whose branches with red stalks swing
 Clusters of fruits,
 Whose drupes are seen strewn in the foreyard
 Of a house where the housewife
 Goes to sleep at night culled by the noise
 Of the cascading stream!

--Kapilar

Latent meaning:

The jack fruit is covered with the skin full of thorns. Yet it has the sweet and juicy drupes inside. Like this, the village is full of relatives who are against his kinship with the heroine. Yet, it is the very same place which shelters his sweetheart

78. நெய்தல்

கோட் சுறா வழங்கும் வாள் கேழ் இருங் கழி
 மணி ஏர் நெய்தல் மா மலர் நிறைய,
 பொன் நேர் நுண் தாது புன்னை தூஉம்,
 வீழ் தாழ் தாழைப் பூக் கமழ், கானல்,
 படர் வந்து நலியும் சுடர் செல் மாலை,
 நோய் மலி பருவரல் நாம் இவண் உய்கம்;
 கேட்டிசின்-வாழி, தோழி!- தெண் கழி
 வள் வாய் ஆழி உள் வாய் தோயினும்,
 புள்ளு நிமிர்ந்தன்ன பொலம் படைக் கலி மா
 வலவன் கோல் உற அறியா,
 உரவு நீர்ச் சேர்ப்பன், தேர்மணிக் குரலே!

வரைவு மலிந்தது.

-- கீரங்கீரனார்

78. NEYTAL

(The friend of the heroine expresses her joy on the coming of the hero
with the proposal of wedding)

My friend!
 We may feel assured hereafter
 That we will be relieved of our anguish
 Caused by our love-sickness!
 Hitherto, we were assailed by grief
 During the evening hours
 When grief grows more and more,
 In our beach, smelling sweet
 With flowers of prop-rooted screwpines,
 And rich in Punnai trees
 Whose pollen fall and fill
 The Neytal flowers
 That unfold like blue gems
 In the vast and gleaming creek
 That abounds in murderous sharks.
 Listen, my friend,
 To the sweet tinkling of the bells
 Of the chariot of our lover!,
 The chariot is pulled by caparisoned horses!
 They gallop unguided, with flying speed
 Even while the wheels get buried
 In the marshy and clear-watered creeks!
 --Kirankorranār.

Latent Meaning

- (1) The Punnai trees shed on the Neytal flowers their pollen. Like them, the hero will bring abundant wealth as bride-price and pour it into the hands of the kin of the heroine.
- 2) The sweet fragrance of the Tālai flower spreads all over the beach. So also, the wedding of the heroine will be hailed all over the land.

79. பாலை

'சிறை நாள் ஈங்கை உறை தனி திரள் வீ,
கூரை நல் மனைக் குறுந் தொடி மகளிர்
மணல் ஆடு கழங்கின், அறைமிசைத் தாஅம்
ஏர் தரலுற்ற இயக்கு அருங் கவலைப்
பிரிந்தோர் வந்து, நப்புணரப் புணர்ந்தோர்
பிரிதல் சூழ்தலின், அரியதும் உண்டோ?"
என்று நாம் கூறிக் காமம் செப்புதும்;
செப்பாது விடினே, உயிரோடும் வந்தன்று--
அம்ம! வாழி, தோழி!--
யாதனின் தவிர்க்குவம், காதலர் செலவே?

பிரிவு உணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

--கண்ணகனார்

79. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend when the hero plans to part from her)

“This is the proper season
 Where you should have returned
 To live with us, completing your mission
 In the distant land, treading a wilderness
 With branching and impassable paths,
 Where are seen strewn on the rocks
 The honeyed buds of the Inkai,
 Resembling so many Kalankus[*],
 Abandoned in the sandy foreyards
 Of their well-roofed abodes
 By the young girls decked with tiny bracelets.
 Alas, you desire to part, from us
 During such a season!
 Could there be an act
 More cruel than this?”
 Let us speak thus to our lover
 And express our disapproval.
 If we fail in our attempt,
 Then it will be the very end of our life
 (For, he will part from us).
 What else is the means
 Open to us, to prevent his parting?
 --Kannakānar.

* Kalanku: Small pieces of stones used by girls as coins to play a game which also goes by the same name. They are thrown into the air and neatly caught. Berries were also used in this game.

80. மருதம்

'மன்ற எருமை மலர் தலைக் காரான்
 இன் தீம் பாற்பயம் கொண்மார், கன்று விட்டு,
 ஊர்க் குறுமாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்
 பெரும் புலர் விடியலின் விரும்பிப் போத்தந்து,
 தழையும் தாரும் தந்தனன், இவன்' என,
 இழை அணி ஆயமொடு தகு நாண் தடைஇ,
 தைஇத் திங்கள் தண் கயம் படியும்
 பெருந் தோட் குறுமகள் அல்லது,
 மருந்து பிறிது இல்லை,
 யான் உற்ற நோய்க்கே.

சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றானாய தலைவன், தோழி கேட்ப,
 தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.

--பூதன்தேவனார்

80. MARUTAM

(The hero speaks to his heart to be overheard by the friend of the heroine)

This is early dawn
 When dense gloom takes leave;
 This is the hour, when young village boys
 Mount on the backs of the heavy-headed she-buffalos
 And take them to the pasture for grazing,
 Leaving behind, their tender calves
 In the stalls; thus is secured
 The optimum quantity of their sweet milk!
 At this hour, my young beloved of wide arms
 Bathes in the cool tank
 During this month of Tai*
 Companied with her mates, all richly jewelled!
 She is besieged by her bashfulness,
 So rich a wealth to her,
 While she bathes, recalling to her mind,
 How I (her lover) pleased her
 With the gifts of wreaths and tender shoots.
 There is medicine none but she
 To cure me of my present malady.

-- Pūtantēvanār.

* Tai -January-February

81. முல்லை

இரு நிலம் குறையக் கொட்டிப் பரிந்தின்று
 ஆதி போகிய அசைவு இல்நோன் தாள்,
 மன்னர் மதிக்கும் மாண் வினைப் புரவி
 கொய்ம் மயிர் எருத்தில் பெய்ம் மணி ஆர்ப்ப,
 பூண்கதில் - பாக! - நின் தேரே; பூண் தாழ்
 ஆக வன முலைக் கரைவலம் தெறிப்ப
 அழுதனள் உறையும் அம் மா அரிவை
 விருந்து அயர் விருப்பொடு வருந்தினள் அசைஇய
 முறுவல் இன் நகை காண்கம்!--
 உறு பகை தணித்தனன், உரவு வாள் வேந்தே.

வினை முற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைத்தது.

—அகம்பன்மாலாதனார்

81. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer)

Charioteer!

Our monarch, the wielder of a mighty sword
 Has subdued his foes; now yoke your horses
 Endowed with trimmed manes,
 To your chariot; let the steeds gallop straight,
 Their hooves leaving their deep imprints
 On the way; let those horses of sturdy and tireless legs,
 Which are praised for their graceful gait,
 Even by crowned monarchs, gallop
 Causing the bells worn by them tinkle sweetly.
 My dusky-complexioned beloved,
 Whose jewels hang low on her bosom
 Would be now in tears, her tear-drops
 Would fall on her comely breasts;
 Let us move fast, charioteer
 So that we may enjoy her sweet smile,
 When she rests exhausted,
 After hard work in the kitchen
 To give me a grand feast!

--Akampanmālātanār.

82. குறிஞ்சி

நோயும் நெகிழ்ச்சியும் வீடச் சிறந்த
 வேய் வனப்புற்ற தோளை நீயே,
 என் உயவு அறிதியோ, நல் நடைக் கொடிச்சி!
 முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளி போல, நின்
 உருவு கண் எறிப்ப நோக்கல் ஆற்றலெனே
 போகிய நாகப் போக்கு அருங் கவலை,
 சிறு கட் பன்றிப் பெருஞ் சின ஒருத்தல்
 சேறு ஆடு இரும் புறம் நீறொடு சிவண,
 வெள் வசிப் படிஇயர், மொய்த்த வள்பு அழீஇ,
 கோள் நாய் கொண்ட கொள்ளைக்
 கானவர் பெயர்க்கும் சிறுகுடியானே.

தோழியிற் புணர்ச்சிக்கண் தன்னிலைக் கொளீஇயது.

--அம்மள்ளனார்

82. KURIÑCI

(The hero speaks to his beloved after a meeting with her,
aided by the companion of the girl)

O Kurava lass of pleasing gait!
Your enticing arms are smooth like lovely bamboos;
They can cure me of my pains
And restore to me my lost strength!
Do you, O lass, realise how I grieve
On account of you?
You dazzle my eyes with your charm,
Even like Valli who followed Lord Murukan!
Your beauty blinds my eyes
And I am unable to look at you,
Here, in your small village of the foresters.
This is a hamlet, with branching paths
Well-nigh impassable;
Here again, a wild boar of small but fiery eyes,
Rolls in the mud, gets its dark back
Stained with mires, and then gets into a snare
Wrought of leather-strips and falls into an empty cleft,
When the setters which followed the hunters
Kill the beast after having bitten the leather cords,
And its abundant flesh is taken home by the hunters.
--Ammalanār.

Latent Meaning

Like the wild boar that gets into the snare, the heroine is besieged by love-sickness. Like the flesh that is gripped by the dogs, the charm of the heroine is pervaded by pallor. Like the hunters who take away the flesh from the setters, the hero is expected to save the heroine from the pervading pallor.

83. குறிஞ்சி

எம் ஊர் வாயில் உண்துறைத் தடைஇய
கடவுள் முது மரத்து, உடன் உறை பழகிய,
தேயா வளை வாய், தெண் கண், கூர் உகிர்,
வாய்ப் பறை அசாஅம், வலி முந்து கூகை!
மை ஊன் தெரிந்த நெய் வெண் புழுக்கல்,
எலி வான் சூட்டொடு, மலியப் பேணுதும்;
எஞ்சாக் கொள்கை எம் காதலர் வரல் நசைஇத்
துஞ்சாது அலமரு பொழுதின்,
அஞ்ச வரக் கடுங் குரல் பயிற்றாதீமே.

இரவுக்குறி வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக,
தோழி சொல்லியது.

--பெருந்தேவனார்

83. KURIŃCI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero
during tryst by night)

O giant-owl of immense strength
 Living for long on the aged
 And huge-trunked tree, the abode of a deity,
 Which is close by the tank
 At the entrance of our village,
 From where our folk take drinking water!
 O bird, you have a beak bent and sharp,
 Your eyes are glittering and your claws pointed!
 You cause pain with your hooting
 Which sounds like a vibrating drum!
 I will richly feast you, bird,
 With white rice well-cooked and mixed with goat's meat.
 You can enjoy also eating
 The roasted flesh of the rat.
 Pray do not hoot in such a harsh and terrible tone,
 During this hour, when our hearts are greatly confused
 As we await with anguish,
 The visit of our lover,
 Whose love for us is boundless.

- Peruntēvanar.

84. பாலை

கண்ணும், தோளும், தண் நறுங் கதுப்பும்,
 திதலை அல்குலும், பல பாராட்டி,
 நெருநலும் இவணர்மன்னே! இன்றே,
 பெரு நீர் ஒப்பின் பேளய் வெண் தேர்
 மரன் இல் நீள் இடை மான் நசையுறாஉம்,
 சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் தின்ற
 பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன
 உவர் எழு களரி ஓமை அம் காட்டு,
 வெயில் வீற்றிருந்த வெம்பு அலை அருஞ் சுரம்
 ஏகுவர் என்ப, தாமே தம்வயின்
 இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்றா
 இல்லின் வாழ்க்கை வல்லாதோரே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.

84. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend)

Friend,
 Our lover was with us even yesterday;
 He was all praise for our eyes, arms and tresses,
 Cool and fragrant; he praised too
 My forelap beautifully speckled,
 Alas, it is over now!
 Today, he is reported to be treading
 A well-nigh impassable path,
 Through a flaming wilderness
 Where summer reigns supreme.
 The path which is thick with Ōmai trees
 Has brackish soil with white layers of salt
 Which look like half-formed butter
 That surfaces up in a mud pot
 Of buttermilk during vigorous churning.
 Flocks of deer are seen
 Running after mirages
 Which deceive them with illusory and vast sheets of water
 Along the treeless extending path.
 Our lover treads such a land,
 For, he is not a person
 Who can lead a domestic life
 Without lending a helping hand to the needy.

--Anonymous.

85. குறிஞ்சி

ஆய் மலர் மழைக் கண் தெண் பனி உறைப்பவும்,
 வேய் மருள் பணைத் தோள் விறல் இழை நெகிழவும்,
 அம்பல் மூதூர் அரவம் ஆயினும்,
 குறு வரி இரும் புலி அஞ்சிக் குறு நடைக்
 கன்றுடை வேழம் நின்று காத்து அல்கும்,
 ஆர் இருள் கடுகிய, அஞ்சு வரு சிறு நெறி
 வாரற்கதில்ல - தோழி! - சாரல்
 கானவன் எய்த முளவு மான் கொழுங் குறை,
 தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி, கிழங்கொடு
 காந்தள் அம் சிறுகுடிப் பகுக்கும்
 ஓங்கு மலை நாடன், நின் நசையினானே!

தலைவன் வரவு உணர்ந்த தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

--நல்விளக்கனார்

85. KURIÑCI

(The companion of the heroine speaks to be overheard by the hero who waits near the fence)

Friend,
 Our lover is the chief of a domain
 Where a hunter kills a porcupine
 And his wife of honey-filled hair,
 With joy shares its meat
 With her kin in the hamlet
 Rich in Kantal flowers.
 No doubt, this hoary village
 Of ours, will resound with slander
 On seeing your cool comely eyes streaming with tears
 And your costly jewels slipping from your arms,
 Which are fleshy and bamboo-like!
 But let not our lover visit here,
 Borne by his love for you,
 Braving the fearfully narrow path,
 Densely dark, where an elephant stands guard
 To its tender calf of short steps,
 Fearing the possible attack of a huge tiger
 With narrow stripes on its body!

--Nalvilakkanār.

Latent Meaning

The hunter's wife shares the meat of the porcupine with her kith and kin in the village. This suggests that the hero will fill with joy, the hearts of the heroine's kin, by his public wedding.

86. பாலை

அறவர், வாழி தோழி! மறவர்
 வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல
 பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்
 கடும் பனி அற்சிரம், நடுங்க, காண்தகக்
 கை வல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த
 சுரிதக உருவின ஆகிப் பெரிய
 கோங்கம் குவி முகை அவிழ, ஈங்கை
 நல் தளிர் நயவர நுடங்கும்
 முற்றா வேனில் முன்னி வந்தோரே!

குறித்த பருவத்தின் வினைமுடித்து வந்தமை கேட்ட தோழி
 தலைவிக்கு உரைத்தது,

--நக்கீரர்

86. PALAI

(The companion speaks to the heroine after the he had returned
from a far off land)

It was the dewy season when the Pakanrai flowers blossomed.
 Their petals were verily
 The leaves of the warriors' spears!
 These flowers resembled
 The Pāntil lamps¹.
 Alas, our lover decided to part from us,
 During such a season,
 When we were shaking with cold,
 Before his very eyes!
 Such an one, has now come back,
 Well in advance during this spring season
 When the Konrai trees are in full bloom;
 The flowers very much resemble
 The Vayantakam:², wrought with skill
 By an expert smith; the shoots of Inkai,
 Tender and comely are swaying gently in the air.
 Indeed our lover is virtuous!

--Nakkirar.

1. Pāntil lamp: The lamp resembling a silver plate.
2. Vayantakam: An ornament.

87. நெய்தல்

உள் ஊர் மாஅத்த முள் எயிற்று வாவல்
 ஒங்கல்அம் சினைத் தூங்கு துயில் பொழுதின்,
 வெல் போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங் காட்டு
 நெல்லி அம் புளிச் சுவைக் கனவியாஅங்கு,
 அது கழிந்தன்றே - தோழி! - அவர் நாட்டுப்
 பனி அரும்பு உடைந்த பெருந் தாட் புன்னை
 துறை மேய் இப்பி ஈர்ம் புறத்து உறைக்கும்
 சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்,
 பெருந் தண் கானலும், நினைந்த அப் பகலே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனாக் கண்டு,
 தோழிக்கு உரைத்தது.

--நக்கண்ணையார்

87. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend during the separation of her lover)

My friend,
 I had a vision during broad day,
 Of the small village of our lover,
 Full of Punnai trees with huge trunks,
 Whose pollen grains cover the dampened backs
 Of the grazing oyster-shells.
 Alas, the village with its joyful fisherfolk
 As well as the cool vast grove
 Suddenly vanished from me.
 My plight is akin to that of a thorny-toothed bat's
 That dreamt of tasting
 The sweet Nelli berries, from the vast forest
 Of Alici, the scion of the victorious Colar!
 --Nakkannaiyār.

Note: Dreams of lovers are a feature of the love poems in Tamil.

Verse 128 of Kalittokai, verses 30 and 147 of Kuruntokai and
 39 of Akanānūru are noteworthy in this respect.

88. குறிஞ்சி

யாம் செய் தொல் வினைக்கு எவன் பேதுற்றனை?
 வருந்தல்; வாழி! --தோழி!-- யாம் சென்று
 உரைத்தனம் வருகம்; எழுமதி; புணர்திரைக்
 கடல் விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றா அங்கு
 உருகி உகுதல் அஞ்சுவல்; உதுக்காண்-
 தம்மோன் கொடுமை நம் வயின் எற்றி,
 நயம் பெரிது உடைமையின் தாங்கல் செல்லாது.
 கண்ணீர் அருவியாக
 அழுமே, தோழி! -அவர் பழம் முதிர் குன்றே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

--நல்லந்துவனார்

88. KURIÑCI

(The friend of the heroine speaks when the hero waits
near the fence)

My friend,
Why are you confused so much?
It is the wages of our sin, wrought in our former birth!
Come on! Rise up! Let us rush to our lover
And inform him of our plight!
I very much fear that you will melt
Like the heap of salt--the sea-born ambrosia,
Which is exposed to a heavy downpour.
Look there, my friend,
His mountain, rich in ripened fruits
Weeps with its cascades,
Moved by its great compassion for us.

--Nallantuvanār.

Note: (II) This verse testifies to the strong belief in the theory of Karma,
of the ancient Tamils. Refer to couplet No.379 of Tirukkural.

89. முல்லை

கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செநீஇயர்,
 திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடு உகந்து ஏறி,
 நிரைத்து நிறை கொண்ட கமஞ் சூல் மா மழை
 அழி துளி கழிப்பிய வழி பெயற் கடை நாள்,
 இரும் பனிப் பருவத்த மயிர்க் காய் உழுந்தின்
 அகல் இலை அகல வீசி, அகலாது
 அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை,
 பரும யானை அயா உயிர்த்தாஅங்கு,
 இன்னும் வருமே -- தோழி!-- வாரா
 வன்கணாளரோடு இயைந்த
 புன்கண் மாலையும் புலம்பும் முந்துறுத்தே!

'பொருள் முற்றி மறுத்ததந்தான்' எனக் கேட்ட தோழி
 தலைவிக்கு உரைத்தது.
 --இளம்புல்லூர்க் காவிதி

89. MULLAI

(The friend of the heroine speaks to her friend on the return
of the hero after securing wealth)

My friend,
The pregnant clouds shot up, lifted by the easterly;
They reached the hill-tops and gathered together
And resembled the particles of water,
Thrown off by the sea-waves
And then poured their last shower of the season.
Now has set in the misty season,
And the merciless northerly blows
And its whistling is heard like the deep sighs
Of a caparisoned tusker.
The season has ushered in advance,
Loneliness as well as the dolorous evening hour.
It has joined hands with our cruel lover
And ceaselessly torments us, and blows
Tossing the wide leaves of the blackgram.
Will it continue to blow even when our lover is back here?
(Even should it blow,
It can cause no harm to us.)

--Iḷampullūrkkāviti.

90. மருதம்

ஆடு இயல் விழவின் அழுங்கல் மூதூர்,
 உடையோர் பான்மையின் பெருங் கைதூவா,
 வறன் இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த
 புகாப் புகர் கொண்ட புன் பூங் கலிங்கமொடு
 வாடா மாலை துயல்வர, ஓடி,
 பெருங் கயிறு நாலும் இரும் பனம் பிணையல்
 பூங் கண் ஆயம் ஊக்க, ஊங்காள்,
 அழுதனள் பெயரும் அம் சில் ஓதி,
 நல்கூர் பெண்டின், சில் வளைக் குறுமகள்
 ஊசல் உறு தொழில் பூசல் கூட்டா
 நயன் இல் மாக்களொடு கெழீஇ,
 பயன் இன்று அம்ம, இவ் வேந்துடை அவையே!

தோழி தலைமகளுக்கு உரைப்பாளாய், பாணனை நெருங்கி
 வாயில் மறுத்தது.

--அஞ்சில் அஞ்சியார்

90. MARUTAM

(The companion of the heroine refuses entry to the panan.
pretending to speak to the heroine)

The young lass with a few bracelets
On her wrists is the daughter of a woman
Who was long-famished for progeny.
She of growing strands of hair
Used to run around with tearful eyes,
Unwilling to enjoy, sitting on the swing
Suspended from long and strong ropes of fibre
Of the dark palmyra,
When her friends of flowery eyes
Tried to please her by moving the swing,
She quit it and ran away, her necklace,
Wrought of gold, dangling, together with her garments
With designs of tiny flowers.
The garments had been washed and starched
During the previous night by the fuller woman,
Expert in judging garments.
She fuller garments round the clock
And had no time to rest.
She had a flourishing trade and she lives
In this ancient village with festive bustles of music and dance.
The courtiers of the chieftain are no good,
For they are loveless; they have failed to secure for her
The rocking joy of her swing
Amidst mirthful noise.
(It seems that the hero has come here
As she sulked with him!
Let him not come here again!)

-- Añicilañciyār.

91. நெய்தல்

நீ உணர்ந்தனையே-தோழி! – வீ உகப்
 புன்னை பூத்த இன் நிழல் உயர் கரைப்
 பாடு இமிழ் பனிக் கடல் துழைஇ, பெடையோடு
 உடங்கு இரை தேரும் தடந் தாள் நாரை
 ஐய சிறு கண் செங் கடைச் சிறு மீன்,
 மேக்கு உயர் சினையின் மீமிசைக் குடம்பை,
 தாய்ப் பயிர் பிள்ளை வாய்ப் படச் சொரியும்
 கானல் அம் படப்பை ஆனா வண் மகிழ்ப்
 பெரு நல் ஈகை நம் சிறு குடிப் பொலிய,
 புள் உயிர்க் கொட்பின் வள் உயிர் மணித் தார்க்
 கடு மாப் பூண்ட நெடுந் தேர்
 நெடு நீர்ச் சேர்ப்பன் பகல் இவண் வரவே?

தோழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்து உரைத்தது.

-- பிசிராந்தையார்

91. NEYTAL

(The friend of the heroine joyfully announces the coming
of the hero with the proposal of wedding)

Friend,
We hail from this village of groves and gardens
Blessed with abundant wealth and people of great generosity.
On the high shore of the sea
Are sweet-shading Punnai trees
Which shed their blooms on earth.
Here, a long-legged male crane and its mate,
Search the cool roaring sea for their prey and secure
Tiny fishes, tender and red-eyed
And put them into the mouths
Of their fledgelings which call their mothers
From the nest, built on the top branch of a tree.
Do you know the fact,
Friend, that our lover's tall chariot,
Drawn by swift-footed steeds
Rushes through the streets
Of our village, during this broad day,
To be witnessed by one and all?
Do you know that the garlands of bells worn by the horses
Tinkle sweetly, like the chirping of birds
As the horses gallop?

--Pirantiyār.

Latent Meaning

The mother crane and its mate, search for their prey in the sea and insert the fish into the mouth of the young bird. This suggests that, the hero (the male crane) visits foreign lands, in the company of his charioteer (the female crane), earns riches and pays the wealth as the bride-price to the parents of the heroine.

92. பாலை

உள்ளார்கொல்லோ --தோழி!-- துணையொடு
 வேனில் ஓதிப் பாடு நடை வழலை
 வரி மரல் நுகும்பின் வாடி, அவண
 வறன் பொருந்து குன்றத்து உச்சிக் கவாஅன்
 வேட்டச் சீறார் அகன் கண் கேணிப்
 பய நிரைக்கு எடுத்த மணி நீர்ப் பத்தர்,
 புன் தலை மடப் பிடி கன்றோடு ஆர,
 வில் கடிந்து ஊட்டின பெயரும்
 கொல் களிற்று ஒருத்தல சுரன் இறந்தோரே?

பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

92. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine who grieves during the separation of the hero)

Friend,
 A murderous tusker breaks open
 The lid of a water-trough
 Which contains water meant for milch-cows
 And feeds its mate whose head is smeared with mud;
 This is the water, drawn from a wide well
 In a hunters' hamlet on a parched hill;
 Here, a chameleon that writhes in pain
 Lies wilting, owing to aestival heat,
 Together with its mate, resembling the tender blades
 Of the striped Maral plants!
 Such is the wilderness
 Which our beloved lover passed through.
 It seems he has forgotten us!

-Anonymous.

Note: The companion of the heroine wonders how the hero was so hard hearted to be

unmoved even by the sight of the male elephant which feeds its loving mate with drinking water.

93. குறிஞ்சி

'பிரசம் தூங்க, பெரும் பழம் துணர்,
வரை வெள் அருவி மாலையின் இழிதர,
கூலம் எல்லாம் புலம்புக, நாளும்
மல்லற்று அம்ம, இம் மலை கெழு வெற்பு!' எனப்
பிரிந்தோர் இரங்கும் பெருங் கல் நாட!
செல்கம்; எழுமோ; சிறக்க, நின் ஊழி!
மருங்கு மறைத்த திருந்து இழைப் பணைத் தோள்,
நல்கூர் நுகுப்பின், மெல் இயல், குறுமகள்
பூண் தாழ் ஆகம் நாண் அட வருந்திய
பழங்கண் மாமையும் உடைய; தழங்கு குரல்
மயிர்க் கண் முரசினோரும் முன்
உயிர்க் குறியெதிர்ப்பை பெறல் அருங்குரைத்தே.

வரைவு கடாயது.

--மலையனார்

93. KURIÑCI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine)

Chief of a lofty mountain!
 Your mountain abounds in honey
 And bunches of huge jack-fruits.
 Garland-like streams cascade down the peaks;
 It has fields abounding in all kinds of grains
 And is blessed with ceaseless flow of wealth!
 Such is the tribute paid to your country by the visitors.
 They but part from it quite reluctantly.
 Now we take leave of you.
 May you prosper!
 This young lass is soft-miened,
 Narrow-waisted and wide-armed.
 Her sides are concealed by the rich jewels she wears.
 Her bejewelled breasts, now grieving,
 Have turned sallow owing to her great bashfulness.
 It is hard to save her life,
 Till the time she knows for certain
 That you come here ready to wed her
 And the wedding drums, covered with hairy leather vibrate!

--Malayanār.

Note: The girl wonders at the generosity of the hero's hill, in spite of its being in his domain, who is so hard-hearted that he ignores the plight of the heroine.

94. மருதம்

நோய் அலைக் கலங்கிய மதன் அழி பொழுதில்
 காமம் செப்பல் ஆண்மகற்கு அமையும்;
 யானே, பெண்மை தட்ப நுண்ணிதின் தாங்கி -
 கை வல் கம்மியன் கவின் பெறக் கழாஅ
 மண்ணாப் பசு முத்து ஏய்ப்ப, குவி இணர்ப்
 புன்னை அரும்பிய புலவு நீர்ச் சேர்ப்பன்
 என்ன மகன்கொல் -தோழி!-- தன்வயின்
 ஆர்வம் உடையர் ஆகி,
 மார்பு அணங்குறுநரை அறியாதோனே?

தலைமகன் சிறைப்புறமாக, தலைவி தோழிக்கு
 உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

--இளந்திரையனார்.

94. MARUTAM

(The heroine speaks to her companion to be overheard by her lover
who waits near the fence)

Menfolk may give vent to their feelings
When excessive love torments them,
Causing them lose all their strength of mind.
But we women, ever conceal our feelings
Imperceptively, as our womanly nature does not allow us
To act in a similar way.
What sort of man he is –
The chief of a coastal land
Of stinking water? He does not feel
For those who, out of their love for him,
Undergo untold ordeals,
Longing for the embrace of his chest.
He is the chief of a region
Where the Punnai trees abound
In clusters of buds
Which resemble fresh pearls,
Unwashed and untrimmed by an expert smith.

- Ilamtiraiyanār.

Latent Meaning

Even like the fresh pearls whose charm remains imperceptible until they are washed and thiomed by the smith, the heroine conceals her love, by her natural bashfulness. This is in keen contrast to the nature of men, who readily and openly give vent to their feelings.

95. குறிஞ்சி

கழை பாடு இரங்க, பல் இயம் கறங்க,
 ஆடு மகள் நடந்த கொடும் புரி நோன் கயிற்று,
 அதவத் தீம் கனி அன்ன செம் முகத்
 துய்த் தலை மந்தி வன் பறழ் தூங்க,
 கழைக் கண் இரும் பொறை ஏறி விசைத்து எழுந்து
 குறக் குறுமாக்கள் தாளம் கொட்டும் அக்
 குன்றகத்ததுவே, குழு மிளைச் சீறார்;
 சீறாரோளே, நாறு மயிர்க் கொடிச்சி;
 கொடிச்சி கையகத்ததுவே, பிறர்
 விடுத்தற்கு ஆகாது பிணித்த என் நெஞ்சே.

தலைமகன் பாங்கற்கு, 'இவ்விடத்து இத்தன்மைத்து' என உரைத்தது.

--கோட்டம் பலவனார்

95. KURIŃCI

(The hero narates to his friend the details of his first meeting
with his beloved)

My beloved is the daughter of a Kurava chief.
She lives in the hamlet girt with a protective forest
Of weil-grown trees and bushes.
It is situate on a hill where the young children
Of the hunters spring upon the bamboos
That thrive on huge rocks, and keep time
When a strong cub of a female monkey,
Downy-headed and red-faced, very like the sweet fig-fruit,
Swings from the strong rope
Wrought of well-twisted threads
On which had funambulated a gypsy girl of fragrant locks,
To the rhythm of piped melody
And resounding of drums.
My poor life is now in her secure grip.
None but she can free it now?

--Kottampalavanār

96. நெய்தல்

'இதுவே, நறு வீ ஞாழல் மா மலர் தாஅய்,
 புன்னை ததைந்த வெண் மணல் ஒரு சிறை,
 புதுவது புணர்ந்த பொழிலே; உதுவே,
 பொம்மற் படு திரை நம்மோடு ஆடி,
 புறம் தாழ்பு இருளிய பிறங்குகுரல் ஐம்பால்
 துவரினர் அருளிய துறையே; அதுவே,
 கொடுங் கழி நிவந்த நெடுங் கால் நெய்தல்
 அம் பகை நெறித் தழை அணி பெறத் தைஇ,
 தமிழர் சென்ற கானல்' என்று ஆங்கு
 உள்ளுதோறு உள்ளுதோறு உருகி,
 பைஇப் பையப் பசந்தனை பசப்பே,

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய் வரைவு கடாயது.

--கோக்குள முற்றனார்

96. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to her friend
to be overheard by the hero)

“This is the grove where our kinship took shape --
The grove in a corner of the silvery sand-dune
Covered with odorous flowers of Ñālal and Punnai!
Near the ford of the lovely sea
Where we sported with our lover!
This is the place too,
Where, he with love, squeezed our tresses
Hanging low, dark,
Shining and fit to be dressed
In five different modes!
There is the beach whence he parted from us
And went away, after having adorned you
With the curly leaves of the long-stalked Neytal,
Flourishing in the curved creek!”
You think of this again and again;
This causes your heart to melt
And pallor to pervade your body.
--Kōikkulamurranār.

97. முல்லை

அழுந்து படு விழுப் புண் வழும்பு வாய் புலரா
 எவ்வ நெஞ்சத்து எஃகு எறிந்தாங்கு,
 பிரிவில புலம்பி நுவலும் குயிலினும்,
 தேறு நீர் கெழீஇய யாறு நனி கொடிதே;
 அதனினும் கொடியள் தானே, 'மதனின்
 துய்த் தலை இதழ் பைங் குருக்கத்தியொடு
 பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளீரோ?' என
 வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்
 தண்டலை உழவர் தனி மட மகளே.

பருவம் கண்டு ஆற்றளாய தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

--மாறன் வழுதி

97. MULLAI

(The heroine speaks to her friend at the advent of the rainy season)

The clear-watered and flooded stream
 Is more cruel than the cuckoo
 That coos in its anguished voice,
 Perched on the tree, close by me,
 All the time; its notes are a spear plunged
 Into a grievous chest-wound,
 Its opening not yet healed.
 Cruel far more is the matchless young daughter
 Of the peasant, owner of cool gardens,
 Who roams about in the village
 With her basket full of flowers,
 Buzzed by a swarm of bees
 Crying all along,
 "Anybody needs these wreaths
 Wrought of Picci flowers
 With downy petals, and the blossoms of Pittikai?"

--Māran Valuti.

98. குறிஞ்சி

எய்ம் முள் அன்ன 'பருஉ மயிர் எருத்தின
 செய்யம்ம் மேவல் சிறு கட் பன்றி
 ஓங்கு மலை வியன் புனம் படிஇயர், வீங்கு பொறி
 நூழை நுழையும் பொழுதில், தாழாது
 பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென,
 மெல்லமெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்து, தன்
 கல் அளைப் பள்ளி வதியும் நாடன்!
 எந்தை ஒம்பும் கடியுடை வியல் நகர்த்
 துஞ்சாக் காவலர் இகழ் பதம் நோக்கி,
 இரவின் வருஉம் அதனினும் கொடிதே
 வைகலும் பொருந்தல் ஒல்லாக்
 கண்ணொடு, வாரா என் நார் இல் நெஞ்சே!

இரவுக்குறி வந்து ஒழுகும் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

--உக்கிரப் பெருவழுதி

98. KURIÑCI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

Chief!

In your hilly domain, a small-eyed wild boar
 Endowed with densely-haired nape –
 The hair as strong as the quills
 Of the porcupine, tries to get
 Into a vast field of millet on the hill for grazing;
 It passes through a narrow passage
 Where is found a snare installed by the hunters
 And suddenly withdraws into a cavern,
 In slow steps, warned by the clicks
 Of a lizard from a corner.
 You are cruel, chief, as you brave this path
 By dead of night and visit our spacious house,
 Which is guarded well by the watchmen
 Of our father, waiting for the opportune moment
 When they lack vigil.
 Cruel far more are my sleepless eyes
 And my loveless heart, that fared forth
 Toward you and did not return to me.

--Ukkirapperuvaluti.

99. முல்லை

'நீர் அற வறந்த நிரம்பா நீள் இடை,
 துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்,
 அஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ் சுரம் இறந்தோர்
 தாம் வரத் தெளித்த பருவம் காண்வர
 இதுவோ?" என்றிசின் - மடந்தை! -- மதி இன்று,
 மறந்து கடல் முகந்த கமஞ் சூல் மா மழை
 பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண் பெயல்
 கார் என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு, தேர்வு இல
 பிடவமும், கொன்றையும், கோடலும் --
 மடவ ஆகலின், மலர்ந்தன பலவே.

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி,
 ' பருவம் அன்று' என்று வற்புறுத்தியது.
 --இளந்திரையனார்

99. MULLAI

(The companion consoles her friend at the advent of the rainy season)

Young lass!
 You ask me if this is the rainy season
 Marked by our lover for his return—
 Our lover who trod a terribly hard path
 Through the extending and horrible wilderness
 With no trace of water,
 As the fierce sun glowed
 Causing mirages to appear like spread-out cloths.
 This is no rainy season proper!
 This is only the unseasonal rain
 Showered by the senseless clouds,
 Dark and pregnant with water,
 Which they had drunk unseasonally from the roaring sea.
 They have poured
 Unable to bear the load of water!
 The Pitavu, Konrai, Kānta! and other plants
 Are so stupid that they have put forth buds,
 Mistaking these showers for the seasonal ones!
 --llantiraiyanār.

Latent Meaning

Though the season is rainy, the companion devises a means to beguile her friend. Refer to verse 66 of Kuruntokai in which the confidante employs the same technique to console her friend.

100. மருதம்

உள்ளுதொறும் நகுவேன்- தோழி! --வள் உகிர்
 மாரிக் கொக்கின் கூரல் அன்ன
 குண்டு நீர் ஆம்பல் தண் துறை உரன்
 தேம் கமழ் ஐம்பால் பற்றி, என் வயின்
 வான் கோல் எல் வளை வெளவிய பூசல்
 சினவிய முகத்து, 'சினவாது சென்று, நின்
 மனையோட்கு உரைப்பல்' என்றலின், முனை ஊர்ப்
 பல் ஆ நெடு நிரை வில்லின் ஒய்யும்
 தேர் வண் மலையன் முந்தை, பேர் இசைப்
 புலம் புரி வயிரியர் நலம் புரி முழுவின்
 மண் ஆர் கண்ணின் அதிரும்,
 நன்னராளன் நடுங்கு அஞர் நிலையே.

பரத்தை, தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப,
 விறலிக்கு உடம்படச் சொல்லியது.

--பரணர்

100. MARUTAM

(The hetaira speaks to her friend to be overheard by the heroine's kin)

My friend,
 Our lover is the chief of a plain
 Rich in cool and sweet-watered fords,
 Where are seen abundant Āmpal flowers
 Resembling beaks of cranes of the rainy season,
 Which are endowed with strong claws.
 It makes me laugh, whenever I recall
 To my mind, a past incident.
 Our lover, the man of fine qualities,
 Took hold of my honeyed tresses
 And relieved me of my bangles,
 Well-wrought and glittering! At this,
 I cast at him my angry look
 And threatened him thus:
 "I will rush to your wife
 Showing no trace of anger on my face
 And relate to her all that you did to me!"
 At this, he grew so panicky, that he trembled greatly
 Like the face of the drum, to which is applied
 The dark clay-paste, and which is
 In the court of Malayan*,
 The abactor of huge herds of cattle,
 That wields a bow, from alien territories
 And the generous bestower of chariots
 On bards of great renown
 Who visit him from other lands.

--Paranar.

*Malayan was one of the seven renowned patrons of the classical period. He was the chief of Mullur.